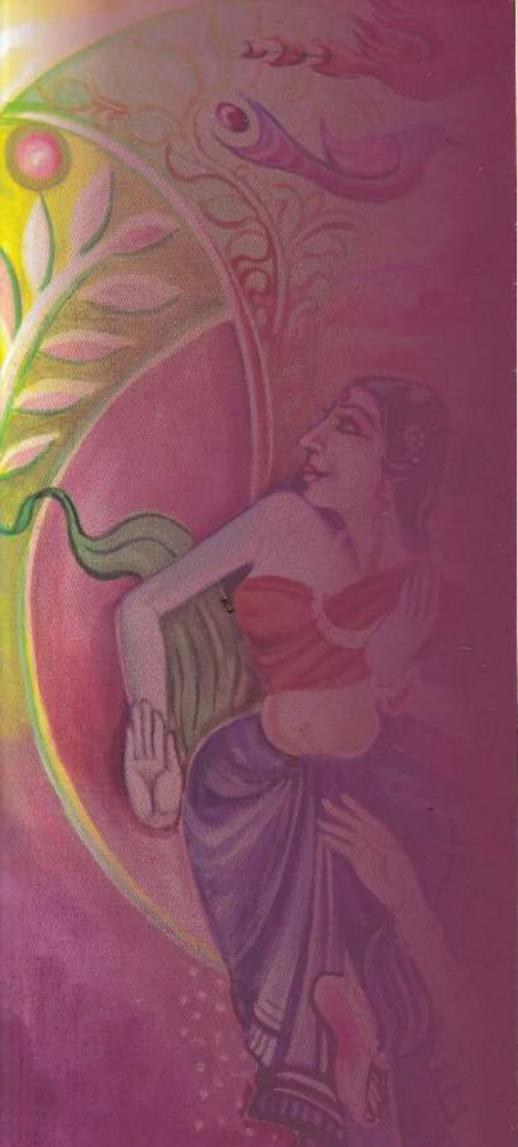

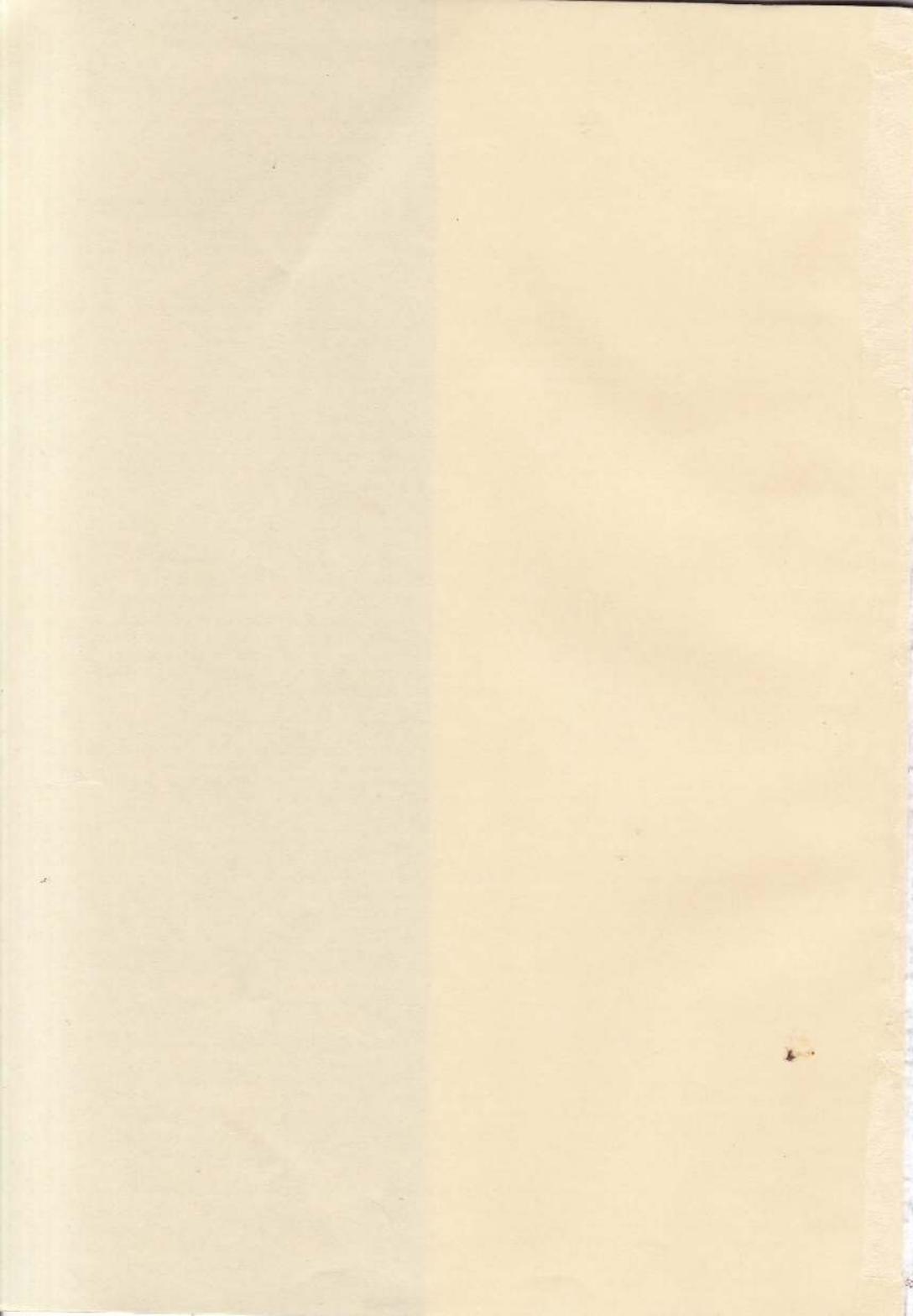
காரை . விச . சுந்தரம்பிள்ளை

தவம்

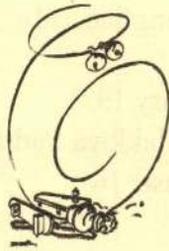

கூவிடும் குயில்கள் கொஞ்சிக்
குலவிடும் கிளிகள் குன்றின்
தாவிடும் அருவி யோரம்
தமிழ்கலந் தினிமை யாகப்
பாவிடும் புவை நர்த்தம்
பயின்றிடும் மஞ்சை தென்றல்
மேவிடும் பொழில்கள் உள்ளம்
மேய்ந்திடும் இனிய காட்சி

தவம்

கலாநிதி கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்மிள்ளை

தவம்

இரண்டாம் பதிப்பு

தவம் (குறுங்காவியம்)

நூலாசிரியர்:

கலாநிதி கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, (MA, M.Phil., Ph.D.)

முதற்பதிப்பு : தை 1971 - யாழ். இலக்கிய வட்டம்,
வெளியீடு: 16

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2018, Slee Publication

பதிப்புரிமை,

நூல் வடிவமைப்பு : சு. பூங்குன்றன் ©

Thavam (A Tamil Minor Epic)

Author:

Dr. Poet Karai S. Sundarampillai, (MA, M.Phil., Ph.D.)

First Edition : January 1971

Publishers : Yarl Ilakkiya Vaddam.
Release: 16

Second Edition : August 2018, Slee Publication

Copy Riht,

Book Designing : S. Poongunran ©

ISBN 978-1-9998206-2-6

Printed at:

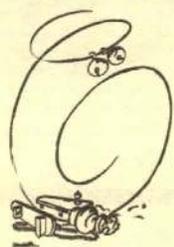
St. Joseph's Catholic Press, 360, Main Street, Jaffna, Sri Lanka,

Phone: +94212222378

காணிக்கை

தன்னல மற்ற தொண்டன்
தமிழ்ப்பணி யாளன்; தூயன்
இன்னல்கள் இழைத்தோர்க் கெல்லாம்
இனியவே செய்த அன்பன்
கன்னலை யொத்த செஞ்சொற்
கவிஞர் மு. செல்லையாவின்
பொன்னடிக் கிந்த நூலைப்
போற்றிக் காணிக்கை செய்தேன்

பதிப்புரை - ஓரண்பாம் பதிப்பு

ஐந்து தசாப்தங்களின் முன் வரைந்த காவியம், அச்சேறியும் வெளிக்கொணர முடியவில்லை, வெளியிடவேண்டும் எனும் கவிஞரின் நீண்டநாள் அவாவினைக் கருதி, தந்தையின் அவா, தாயரின் வேண்டுகோள் ஆகியவற்றுக்கு இணங்க ஆசிரியரின் அகவை எண்பதில் இந்நூலை வெளியிடுவதில் உவகை கொள்கின்றோம்.

எம்கையிற் பெற்றவோர் பிரதியினை ஆசிரியரின் சொற்புத்தங்கள் எவற்றையும் சற்றேனும் பிறழாது அச்சேற்ற வேண்டும் எனும் நோக்கில் இந்நூலை வடித்துள்ளோம்.

முதற்பதிப்பு ஓவியர் ரமணியின் தூரிகை சிறப்பாக அலங்கரித்த போதிலும், இப்பதிப்பு தற்கால அச்சேற்றங் கருதிக் கவிஞரின் மாணவன் ஓவியர் எஸ். ரவீந்திரன் அவர்களின் ஓவியத்தால் அலங்கரிக்கப்படுகிறது.

கவிநூலை வெளியிடும் நோக்கைக் கூறுகையில், அத்தருணமே, தமது அச்சகத்தில் அச்சிட்டுத் தருவதாக உறுதியளித்த பணிப்பாளர் வண. பிதா. எயின்ஸ்லி ரொஷான் அவர்கள் இக்கைங்கரியத்தை நிறைவேற்ற ஆதரவு நல்கித் துணை நின்றார்.

இந்நூல் வெளிவர உந்துதலாகவிருந்த பெரியோர்கள், நூலாசிரியரின் நண்பர்கள், மாணவர்கள், புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்தினர், திருமறைக் கலாமன்றத்தினர், குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் எமது உளமாற்றந்த நன்றிகள்.

சுந்தரம்பிள்ளை பூங்குன்றன்

பதிப்புரை - முதற்பதிப்பு

யாழ். இலக்கிய வட்டம், கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக, பதினைந்து நூல்களை வெளியிட்டு, ஈழத்தில் எந்தவொரு இலக்கியச் சங்கமும் செய்யாத இலக்கிய சேவையைச் செய்துள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுவதில் பெருமையடைகின்றேன். ஐந்தாவது ஆண்டின் முதல் வெளியீடாக கவிஞர். காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளையின் தவம் என்ற காவிய நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர், கரவெட்டி தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார். இவரது முதல் கவிதை நூலான தேனாறு 1968 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளதுடன், சங்கிலியம் என்ற அக்காவிய நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது மூன்றாவது நூலாகிய தவம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில், இவரது ஆற்றலை மேலும் வெளிப்படுத்தும் நூலாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எமது முன்னைய வெளியீடுகளை வாங்கி ஆதரித்து எம்மை ஊக்குவித்த வாசகப் பெருமக்கள், இலக்கிய அன்பர்கள், இந்நூலுக்கும் தம் ஆதரவை நல்கி எமது ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளுக்கு உதவுவார்களென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

நன்றி.

யாழ்வாணன்,
இணைச் செயலாளர்
யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம்
05.10.1970

அணிந்துரை

கதை :

சம்பா என்னும் அரியநாடு காங்கை அணிசெய்யும் கவின் மிகுந்தது. அதன் தலைநகரம் பொன்னாலும், முத்தாலும், புத்தாடையாலும் பொலிகின்ற அங்கபுரி.

அங்கபுரியிலே ஒருநாள் சிங்கமெனும் அபகாரவர்மன் சோலையொன்றில் மிகச் சிந்தை கலங்கியிருந்தான். காரணம், கூடிவந்த அவனது கூட்டாளியாகிய மன்னவன் விட்டுப்பிரிந்து விட்டான். மன்னவனைத் தேடியலைந்து அபகாரவர்மன் களைத்து விட்டான்.

காங்கைக்கரை வாழ் மருச்சி என்னும் ஒப்பற்ற ஞானி பிறர் துயர் தீர்க்கும் பெற்றியரென்று கேள்விப்பட்டு அவரைக் காணச் சென்றான் அபகாரவர்மன்; வழியில் முனிவர் ஒருவர் ஒரு நந்தவனத்தில் இருக்கக் கண்டான்; அவரடி வீழ்ந்து தனது மனக்குறையை எடுத்தோதி மருச்சி இருக்கும் ஆச்சிரமத்தை வினவினான். அந்த முனி, "ஆச்சிரமம் அதோ காணுதப்பா" என்று கூறி மருச்சி கதையினைக் கூறலுற்றார்.

மருச்சி முழுதுமுணர்ந்த பெருமுனிவன். ஒருநாள் அப்பெருமுனிவன் தாள்களில் கலைகளிலேவல்ல காமமஞ்சரி என்னும் கணிகைமாது வந்து வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவள், "விலைமகளாய் வாழ்வதற்கு விருப்பமில்லை. விருப்புற்றேன் துறவறத்தில்" என்று வேண்டினாள். அவ்வேளை அன்னவளின் தாயும் வந்து சேர்ந்தாள். மகள் துறவறம் மேற்கொள்ளுவது தாய்க்குப் பிடித்தமில்லை. "பக்குவமில்லாதார்க்குத் துறவறம் துன்பமாகும்" என்று கூறிக் காமமஞ்சரியைத் தாயுடன் மீளும்படி பணித்தார் முனிவர். அவள் அதற்கு மறுத்து உயிர் துறக்கத் துணிந்து நின்றாள். வேறுவழியில்லை தாய் வேதனையோடு விட்டுப் பிரிந்தாள். மகள் துறவு பூண்டு மருச்சிக்குப் பணிபுரியும் பாவையானாள்.

காலம் விரைகின்றது. காமமஞ்சரியின் பணிவிடைகள், அடக்கம், பக்குவம், கலைத்திறன், கருத்துரைகள் என்பவற்றிலெல்லாம் - ஏன் அவளது அழகிலுந்தான் - மருச்சி கருத்தைப் பறிகொடுத்தார். புனித ஆச்சிரமம் மெள்ள மெள்ளக் காமப் புயலுக்குள்ளானது. இறுதியில் ஒரு நாள் அவள் அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊருக்கே போய்விட்டாள். ஊரில் மாப்பிள்ளைக்கு நல்ல வரவேற்பு.

மருச்சியார் வடிவழகி காமமஞ்சரியுடன் மகிழ்வுடன் வாழும்படி, அங்கபுரியில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்படும் காமவிழா வந்துற்றது. அவ்விழாவுக்குக் கண்கள்கோடி பருகிக் கதைத்திட முனிவருடன் அவளும் சென்றிருந்தாள். மன்னன் தலைமையில் மாரன் விழாத் தொடங்கியது. ஆடல் பாடல் முதலாய கலை நிகழ்ச்சிகள் அனைவரையும் மயங்க வைத்தன. காமமஞ்சரியின் ஆடல் ஆற்றலைப் புகழ்ந்துபேசி மன்னன் பொற்கிழியளிக்கின்றான்.

அவ்வேளை -

வேறோர் ஆடலழகி மேடையீதேறி காமமஞ்சரியை நோக்கி, "அன்றிந்த மேடையிலே உரைத்தவண்ணம் இன்றென்னை வென்றுவிட்டாய். இனிமேல் நான் என்றென்றும் உனக்கடிமை" என்று கூறிக், குனிந்து நின்றாள்.

சபதம் நிறைவேறிவிட்டது. காமமஞ்சரி நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டாள்; அவ்விதம் சாதிக்கவல்லவள் என்பதனை நிரூபித்துக் காட்டியும் விட்டாள்.

அன்றொருநாள் அரசசபையில் அகந்தை குடிகொண்ட ஓர் ஆடலழகிக்கும் காமமஞ்சரிக்குமிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. "பெரியவள் என்று எண்ணாதே! ஏதோ மாமுனிவர் மருச்சியையே வென்றுவிட்டவள் போலவன்றோ பேசுகின்றாய்" என்று காமமஞ்சரியை அவமானப்படுத்தி விட்டாள் அந்தப்பெண். "அந்த மாமுனியை அடைவேன்" என்றாள் காமமஞ்சரி. "அடுத்த காமவிழாவுக்கு முன்னதாக நீ இதனைச் செய்தால் நான் உனக்கு அடிமை" என்றாள் மற்றவள்.

கூறியதுபோல காமமஞ்சரி மருச்சியை வென்றுவிட்டாள். சபதம் நிறைவேறிவிட்டது. சவால் விட்டவளும் அடிமையாகி விட்டாள். இனிச் சென்று தவம் புரிவீர் என்று அவள் முனிவரிடம் விடை பெறுகின்றாள். முனிவர் விழித்தெழுந்து வெள்கி விதிர்விதிர்ந்து அவளைக் கெஞ்சு கெஞ்சென்று கெஞ்சுகின்றார். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. முனிவர் நடைப்பிணம்போல் தவச்சாலை நோக்கினார்.

இவ்விதம் மருச்சியின் கதையைக் கூறி முடிக்கின்றார் அந்த நந்தவனத்து முனிவர். கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அபகாரவர்மன், "அந்த முனிவரை நான் எப்படியாவது காண விழைகிறேன்" என்றான். "பெண்ணாசையாற் பெருமையிழந்த அந்த மருச்சி நான்தான்" என்று கதை சொன்ன முனிவர் கண்களைக் குளமாக்கினார். அபகாரவர்மன் முனிவரைத் தேற்ற முயலும்போது முன்னர் விட்டுப் பிரிந்த அவனது நண்பனும் வந்தடைந்தான். முனிவரிடம் விடைபெற்று அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். மனதிற் தாக்கமுற்றிருந்த பெருஞ் சுமையொன்று இறங்கிவிட்ட நிம்மதி முனிவருக்கு.

சுவை :

இது கதை வடமொழியில் தண்டி என்னும் மாபெரும் அறிஞர் எழுதிய தசகுமார சரிதம் என்னும் நூலில் உள்ள கதை. இக்கதைகையை கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை சுந்தரத்தமிழிலே தவம் ஆக்கித் தந்திருக்கும் விதம் மற்றொரு கதை. இது அவர் பாடிய முதற்காவியம். ஆயினும் பிந்திப்பாடிய அவரது சங்கிலியம் நூலுருவில் முன்னரே வெளிவரும் பேற்றைப் பெற்று விட்டது. இது கவியுலகத்திற் காலடியெடுத்து வைக்கும் காலத்தில் பாடப்பெற்றதாயினும் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் எழுச்சியையும், கவிதா சக்தியையும் இதிற் பரக்கக் காணலாம்.

சொல்வளம் :

இக்காவியத்தில் சொல்லாட்சியும், சொற் பொருள் நயமும் சுட்டிக் காட்டிச் சொக்க வைக்கின்ற இடங்கள் பல. பழந்தமிழ்

இலக்கியத்திற் பயிற்சியுள்ள அறிஞர்களுக்குச் சுந்தரம்பிள்ளையின் கவிதைகள் மேலும் பல கதைகளைக் கூறலாம் - கருத்துக்களை விபரிக்கலாம். பல இடங்களிற் பழந்தமிழ்ச் சொற்களும் இன்றைய வழக்குச் சொற்களும் ஓசைக்குப் புணர்ந்தும், பொருளுக்குப் பொருந்தியும் பாடலுக்கணி செய்கின்றன. முதற்பாட்டே இதற்கு முத்திரை குத்துகின்றது.

இமயமலை யென்னுமொரு பெரியகிரி நின்று
 இழுமென்னு மோசையுடன் இமையவரு முட்க
 கமகம வென்னுமுயர் நறுமணம் வீசம்
 காடுகளி னூடுபல காதமலை வீசி
 எமதுபொருள் இவள்தந்த திருவென்று கூறும்
 ஏருழவர் வீறுநடை போடுபழ னஞ்சேர்
 அமைதிதிகழ் மருதநிலம் அழகுபெற என்றும்
 ஆடியசைந் தேகுபுகழ் வாய்ந்தநதி கங்கை

முனிவரை மயக்கிக்கொண்டு மகள் வீடு வருகின்றாள். தாய் இதனை அறிந்து வரவேற்கத் தயாராகும் விதத்தைக் கவிஞர் அவளது உள்பாங்கு நிலையில் நின்றே அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றார்:

தவம்புரி தற்குச் சென்ற
 தன்மகள் முனிவ ரோடு
 கவனமாய் வாறாள் என்றக்
 கணிகையின் தாய றிந்து
 அவசர மாக வீட்டை
 அழகுறப் படுத்திப் பின்னர்
 சுவைமிகு முணவு செய்யத்
 தொடங்கினாள் துரித மாக

இதில் வரும் கவனமாய் வாறாள் என்ற தொடருக்கு விளக்கம் வேண்டியதில்லை. வேசைத்தனத்துக்கு விளக்குப் பிடக்கும் விசேட

சொற்பிரயோகம்.

தன்னைக் கைவிடத் துணிந்த கணிகையை முனிவர்
கெஞ்சுமிடம் மிகவும் உருக்கமாகவுள்ளது. நல்ல சொல்லாட்சியோடு
அருமையாகப் 'பிடித்தி'ருக்கிறார் கவிஞர்.

தஞ்ச மடைந்திட வந்தவளே - காதல்
தந்து மகிழ்ந்திடச் செய்தவளே - பெரும்
பஞ்சில் நெருப்பினை மூட்டி வைத்தே - இந்தப்
பாவியைக் கைவிட்டுச் செல்வதுமேன்
மஞ்சரியே நல்ல மாணிக்கமே - உளம்
மாறடி என்றன் அருமருந்தே - என்று
கெஞ்சி இரந்தனர் கால்விழுந்தார் - அவள்
கிஞ்சித்தும் (இ)லட்சியம் செய்யவில்லை

பற்றற்ற முனிவருக்குப் பாலுணர்ச்சியை ஊட்டிவிட்டாள்
காமமஞ்சரி. இதனைப் பஞ்சில் நெருப்பினை மூட்டி வைத்தே
என்று எல்லாவகையிலும் பொருந்தும் உணருவமைத்தொடரால்
உணர்த்துகின்றார் கவிஞர். அவள் கிஞ்சித்தும் இலட்சியம்
செய்யவில்லை. இந்தக் கிஞ்சித்தும் என்ற ஒரு சொல்லுக்கே
பொற்கிழியொன்று வழங்கலாமன்றோ.

சொல்வளச் சிறப்புடைய ஒவ்வொரு கவிதையும் பூத்துக்
குலுங்கும் சோலை போன்றுள்ளது. ஆறு பாயும் சோலையொன்றில்
அரிய தென்றல் குலவி வீசும் அனுபவத்தை இத்தகைய கவிதைகள்
அள்ளித் தருகின்றன. இவ்வித சோலைவளச் சிறப்பால் நெஞ்சத்தைப்
புரிக் கச் செய்யும் கவிதைகளுள் இதுவும் ஒன்று.

கூவிரும் குயில்கள் கொஞ்சிக்
குலவிரும் கிளிகள் குன்றின்
தாவிரும் அருவி யோரம்
தமிழ்கலந் தினிமை யாகப்

பாவிடும் புவை நர்த்தம்
 பயின்றிடும் மஞ்சை தென்றல்
 மேவிடும் பொழில்கள் உள்ளம்
 மேய்ந்திடும் இனிய காட்சி

பாநடை :

காவியம் பல்வகை விருத்தங்களாலும் சிந்து, கும்மி முதலிய வடிவங்களாலும் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. பொருளுக்கேற்பப் பாட்டின் நடையை மாற்றுவது காவியப்புலவர் இயல்பு. அது பொருளிற் புலவன் ஊறியவிடத்துத் தன்னாலே வருவதொன்று. அவ்விதம் ஊறிய கவிஞருக்கும் பாட்டின் பொருள் நன்கு தொனிக்கும் பாவினங்கள் பொருத்தமுற வந்து விழுந்திருக்கின்றன.

காமமஞ்சரி முனிவரை ஊருக்கு அழைக்கின்றாள்:

நாலுபேர் எங்களைப் பார்த்துமே - இவர்
 நல்லதோர் சோடியென் றோதிரும் - அந்தப்
 பாலை நிகர்த்த மொழியினை - யானும்
 பருக விழைதல் இயற்கையே - இனிக்
 காலமெல்லாம் இந்தக் காட்டிலே - நாங்கள்
 காலம் களிப்பது நல்லதா - பெரும்
 ஞாலம் இருக்குது வாழ்ந்திட - அந்த
 நன்மையை வீணாய் இழப்பதா

காமமஞ்சரியின் துடிப்புக்கும், வேகத்துக்கும் - ஏன்? கருத்துக்கும் பாவினம் ஈடுகொடுத்து நிற்பதை இங்கே காண்கின்றோம்.

காமமஞ்சரியும், முனிவரும் காமவிழாக் காணச் செல்கின்றனர். சோடியைப் பார்த்து வீதிமக்கள் குசுகுசுக்கின்றனர். அந்தப் பேச்சிலே அவளின் அழகில் மக்கள் சொக்கி நிற்கும் தன்மையும், விடுப்புக்கதையின் வேகமும் தொனிக்கின்றது. பாட்டின் நடை இத்தன்மைகளை மேலும் பரபரப்பாக்கிக் காட்டுகின்றது:

பாரடா அந்தத் தங்கப் பதுமையை
 பாழும் ஓர்கிழத் தோடே யிருக்குது
 யார டாஅவன் பாய்க்கிய வானடா
 ஆகா புண்ணியஞ் செய்து பிறந்தவன்
 சீர டாஅவள் சின்ன இடைதமிழ்த்
 தேன டாமுகம் சேயிறை யானையெப்
 பேரடா கொண்டு மக்கள் அழைக்கிறார்
 பேச டாளனப் பேசுவர் கண்டவர்

மன்னன் தலைமையில் கலைநிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின
 வென்பதனை,

மன்னன் தலைமை வகித்திடவே - மலர்
 மாரன் விழாவும் தொடங்கியது - இளம்
 கன்னியர் ஆடி நடனமிட்டார் - அதைக்
 கண்டவர் சிந்தை மயங்கிவிட்டார்

என்று கூறிவிட்டு அடுத்து,

காந்த விழிப்பெரும் ஏந்து முலையினர்
 தாந்திமித் தோமென ஆடுகிறார் - கருங்
 கூந்தல் குலைந்திடச் சாந்தும் கரைந்திடக்
 கும்மி யடித்து மகிழுகிறார்

என்று நடன உணர்வை ஊட்டுவதற்கு நடையை மாற்றிக்
 காட்சியைக் கண்முன்னே நிறுத்திவிடுகின்றார் கவிஞர். இத்தகைய
 அருமையான உத்திமுறைகள் காவியத்தில் அதிக ஈடுபாட்டை
 ஏற்படுத்திச் சலிப்பின்றிப் படித்து முடிக்கத் தூண்டுகின்றன.

பாட்டுக்குப் பொருளிலும் ஓசையே முக்கியம் என்பதனை
 நான் பல இடங்களில் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றேன். எதுகை

டுபாணைகள் சிறப்பாக அமையாத இடங்களிலும் வலிந்து சொற்களை வரிச்சுக் கட்ட முயலும் இடங்களிலும் ஓசை கெடுவது இயல்பு. கவிநடை இயல்பாகவே காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளைக்கு கைவருவதொன்று. அதனால் அவரது கவிகள் செப்பலோசையில் சிறந்து விளங்குகின்றன. அத்தகைய கவிகள் பொருளுக்குத் தெளிவும், மனதுக்கு இன்பமுந் தருவதோடு உண்மையான கவித்துவம் பெற்றுத் திகழ்வதைக் காணலாம். உதாரணத்துக்கு ஒன்று:

என்மகளை என்னுயிரை இதயக் கோயில்
 இருக்கின்ற பொற்சிலையை எங்கள் வாழ்விற்
 கின்னமுதை ஈடில்லாத் திருவி ளக்கை
 இலங்குமெழி லுடையாளை இனிய தேனை
 கன்னலொடு பாகையை கன்னி யானைக்
 கானகத்தே கைவிட்டுப் போவே னோநான்
 உன்னடியில் என்னுயிரை மாய்த்தி டேனோ
 உளம்மாறி யிவள் இன்று திரும்பா விட்டால்

கற்பனை :

கற்பனைத்திறம் ஒரு புலவனுக்கு மிகவும் இன்றியமையாத தொன்று. காவியமாயினும், துண்டுக் கவிதையாயினும் கற்பனை வளத்தோடலங்க வேண்டும். இவ்வளம் என்றுந் தமிழ்ப் புலவர்களிடத்திற் குறைவின்றி விளங்கியதொன்று. சேற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இரத்தினக்கல்லைச் சாணை பிடித்துத் துலங்குதல் போன்று கவிதைக் கைப்பொருளைக் கற்பனை நயத்தால் துலக்கி விளக்குதல் இயல்பான கவிஞருக்குரிய இயல்பாம். கொண்ட நல்விவேகமும், பண்டை நூற்பயிற்சியும் விழுமிய கற்பனைக்கு வழிவகுக்க வல்லன. இவ்விரு தகைமைகளையும் நன்குகொண்ட கவிஞர் சுந்தரம்பிள்ளையின் கலாதியான கற்பனைத்திறம் காவியத்துக்குத் தனியான அணி தருகின்றன.

சம்பாநாட்டு வளத்தைக் கூறவந்த கவிஞர், கம்பர் முதலாய புலவர் வழிநின்று தனது கற்பனை வளத்தையும் காட்டுகின்றார்.

சம்பாநாட்டு மருதநிலமெங்கும் செங்கழுநீர் பூத்து அழகு செய்கின்றது. நீர் வளத்தால் வயல்கள் சேறுற்றுக் கிடக்கின்றன. கன்றீன்ற மேதியினங்கள் அச்சேற்று நிலங்களில் விளையாடி மகிழுங்காலை அவற்றின் மடி சுரந்து நீரில் பாலைக் கொட்டுகின்றன. இது அன்னங்களுக்குத் தக்க உணவாகின்றது. அன்னம் நீரைப் நீக்கிப் பாலைமட்டும் உண்ணும் பண்பு வாய்ந்தது. ஆனால் சம்பா நாட்டு மருதநிலப் பெண்களின் நடையழகில் மயங்கித் தம்மை மறந்த நிலையில் அன்னங்கள் பாலோடு நீரையும் உண்டு விடுகின்றன. இவ்விதம் நீருண்டு திகைக்கின்ற அன்னங்களைக்கண்டு மங்கையர்கள் நகைக்கின்றனர். மங்கையர்களின் இந்த நகைப்பு ஆண்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. தம்மைப்பற்றித்தான் பெண்கள் ஏதோ பேசி நகைத்திருக்க வேண்டும் என்பது ஆண்கள் முடிபு. பாடல் இதோ:

செங்கழுநீர் பூத்தழகுசெய் மருத மெங்கும்
 சேறுவிளை யாடுமிள மேதிமடி நின்று
 பொங்கிவழி கின்றபா லோடுகலக் கின்ற
 புனல்நீக்கி யுண்கின்ற அன்னமாங் குள்ள
 தெங்குநிகர் கொங்கைமட வார்நடையி லொன்றிச்
 சிலவேளை நீருண்டு திகைக்கின்ற போது
 மங்கையர்கள் அதுகண்டு நகைகொள்ள ஆண்கள்
 மாதரார் தமைநோக்கி நகைத்தாரோ வென்பர்

இவ்விதம் சம்பாநாட்டின் எழிலையும், வளத்தையும் விளக்கும் அதே வேளையில் எடுத்தாளும் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டே நாட்டு மக்களின் இயல்பும் உட்பொருளாக உணர்த்தப்படுவதைக் காணலாம். கன்றருந்தவேண்டிய இளமேதிகளின் பால் சேற்றில் கலக்கின்றது; புனல் நீக்கியுண்ணவேண்டிய அன்னம் தன்னியல்பினின்றும் மாறுபட்டுப் புனலோடு பாலைக் குடித்துத் திகைக்கின்றது; மங்கையர்கள் எதற்காகவோ சிரிக்கின்றார்கள்; ஆடவர் தமைநோக்கித்தான் நகைக்கின்றனர் என்று மாறுகொள்பு புரிகின்றனர். இவையாவும் சம்பாநாட்டு மக்களின் போக்குக்கு

உதாரணங்கள். அவர்கள் தமக்குரிய பண்பினின்றும் திரியும் இயல்பினர். ஒப்பற்ற மாமுனிகள்கூட இந்தநாட்டில் மனம்மாறும் இயல்பினர் என்று பின்னாலே வரும் கதாபாத்திரம் ஒன்றன் பண்பைச் சுட்டிக் காட்டுவான் போன்று நாட்டுவள நிகழ்ச்சிகளையும் கையாண்டிருப்பது மெச்சத் தக்கது.

முனிவர் மனம் மாறுதல் காவியத்தில் முக்கியமானவொரு கட்டம். அவரோ சாதாரண முனிவரல்லர். அங்கநகருக்கே அணிகல் போன்றவர்; ஆத்மீகப் பெரியவர்; காலம் மூன்றும் உணர்ந்து மொழிபவர்; பிறர் மனதில் இருப்பதைச் சொல்பவர்; பலர் சென்று வணங்கும் பெரியவர் அத்தகைய ஒப்பற்ற மாமுனி கணிகையின் கருத்துரைகளில் எடுபட்டு மனம்மாறும் இடத்தை உருக்கமாகவும், இறுக்கமாகவும் இலக்கியச்சுவைப் பெருக்கோடு அமைத்திருக்கிறார் கவிஞர்:

கற்றிடச் சென்றவொரு மாணவன் - தீய
 கள்ளுக் கடையில் புகுதல்போல் - பொருள்
 விற்றிடச் சென்றவொரு வாணிகன் - தொழில்
 விட்டுத் தெருவில் கிடத்தல்போல் - பகை
 அற்றிடச் செய்திடும் மன்னவன் - பிறர்
 ஆட்சி வரவழி செய்தல்போல் - வீடு
 பெற்றிடச் சென்ற முனிவனோ - காம்பு
 பேயிடம் சிக்கித் தவித்தனன்

கவிஞருக்கே இது பிடிக்கவில்லை; இது அநியாயம் என்று ஆத்திரப்படுகிறார்; துறவறத்தில் துலங்கி நின்ற முனிவரை அறத்தின் நிறத்தையும் அநியாத விலைமாது ஏமாற்றுவதா? பொருத்தமான கட்டத்திற் பொங்கி எழுகின்றார் அவர்:

பாமுங் கிணற்றிகை ஒத்தவள் - கொல்லும்
பாம்பின் விசத்திகை வென்றவள் - நச்சுத்
தேளும் கொடுக்கனும் போன்றவள் - பழி
செய்யுங் கொடிய குணத்தினாள் - தீய
ஊழின் வடிவ முடையவள் - வஞ்சம்
ஊறிச் சுரக்கும் உளத்தினாள் - தவம்
வாமும் புனித இடத்தையே - காம
வாடைக் குறைவிட மாக்கினாள்

பயன் :

காவியத்தில் விரவிவரும் சொல்வளம், பொருள் நயம், கற்பனைத்திறம் ஆகியன அளிக்கும் முருகியல் இன்பத்துடன் மறுமை இன்பம் பயக்கும் அறமுறையும் செறிந்துள்ளது. 'அறமாவது விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம்' என்பர் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர். இவற்றை, ஒழுங்குமுறைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் குன்றிவரும் இக்காலத்தில் வலியுறுத்தவேண்டியது ஆன்றோர் கடனாகும். இக்காவியத்தில் கவிஞர் ஆங்காங்கே நிகழ்ச்சிகள் மூலமாகவும், உவமமாகவும் பலவிடங்களில் அறநெறிகளை உணர்த்தி மன்பதையுலக ஈடேற்றத்துக்கு வழி வகுக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டுச் சில:

மனிதவுடல் கொண்டவர்கள் மண்ணின் மீது
மாதவத்தைச் செய்தடையும் முத்தி யொன்று
புனிதமுடன் கடமையதைச் செய்தாற் கிடும்
பெரும்போக பூமியிரண் டாவ தாகும்
நனிசிறந்து பேறுகளில் முத்தி யெய்தல்
நறிக்கொம்பு ஞானமுடன் நலிவே யின்றிப்
பனிகாற்று மழைவெய்யில் பந்த பாசம்
பற்றுதுயர் விட்டாலே பயன ளிக்கும்

நல்ல தோர்குடிப் பேர்கெடுத்தும்
நாண மற்றிடச் செய்தும்
பல்வ கைச்சிறப் போடு யர்ந்தநற்
பண்பு முத்திரும் பாரிலே
கல்வி கேள்வியாற் பெற்ற ஞானமும்
காற்றி லேபறந் தோடும்
சொல்ல ருந்துயர் தந்து மாபெரும்
துன்ப ஆழியில் வீழ்த்தும்

பொல்லாத உன்றனது கொழுப்ப டங்கிப்
போனதையான் கண்டுமனம் பூரிக் கின்றேன்
நல்லதின்னி என்றைக்கும் வாய்தி றந்தால்
நாவடக்க மாய்ப்பேச அழகால் மட்டும்
வெல்லலாம் மற்றவரை என்றெண் ணாதே
விவேகமும் வேண்டும்நீ உணர்வாய் என்றாள்
எல்லோர்க்கும் இவர்சபதம் தெரிந்த தாலே
இளித்தவாய் மூடாமல் அவதா னித்தார்

காமம் யாரையும் வயப்படுத்த வல்லது. மாமுனிவர்
மருச்சியையே அது மயக்கி விட்டது. ஆயினும் அது நிலையில்லாதது
என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது இக்காவியத்தின் தலையாய
நோக்கமாம். அதனை,

அமைதி யாய்விடைபெற்றிரு பேர்களும்
ஆங்கி ருந்து புறப்பட்டுச் செல்கிறார்
சுமையி றங்கிய தாலந்த மாமுனி
தூய ஆச்சிர மத்துள் நுழைகிறார்

எமைவ ருத்திடும் காம குரோதங்கள்
இரவி முன்பனி யாவதைக் காண்கிறோம்
நமையெ லாம்ஒரு சக்தி உலகிலே
நன்கு காப்பதை உள்ளத் துணர்கிறோம்!

என்று கூறிக் காவியத்தை அழகாக முடிக்கின்றார் கவிஞர்.

இவ்விதம் ஆக்கப்பயன்கள் பலகொண்டு விளங்கும்
அருமையான இக்காவியத்தைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு என்றும்
ஏற்றிப் போற்றுமென்பது உறுதி.

கவிஞர் வி. கந்தவனம்
குரும்பசிட்டி,
தெல்லிப்பளை

என்னுரை

மகாகவி தண்டி என்பவர் வடமொழிக் கதாசிரியர்களிற் புகழ் பெற்றவர். இவர் எழுதிய தசகுமாரசரிதம் என்னும் நூல் உலகப் பிரசித்திபெற்றது. அதிலே உள்ள பல கதைகளுள் காமமஞ்சரி என்னும் கணிகை மாதின் கதை புதுமையும், அழகும் வாய்ந்தது. அந்தக் கதையின் ஓர் அம்சத்தை அடிப்படையாக வைத்தே இச்சிறு காவியத்தை படைத்துள்ளேன். கணிகை மாது ஒருத்தி தந்திரமாக முனிவரொருவரின் தவத்தைக் குலைத்தாள் என்னும் சிறு கருவொன்றைத் தவிர ஏனையவையெல்லாம் எனது சொந்தக் கற்பனைகளே. ஆகவே இது மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று.

இக்காவியம், எனது முதற் படைப்பேயாயினும் மூன்றாவது நூலாக வெளிவருகிறது. இது வெளிவரக் காரணமாக அமைந்தவர் நவாலியூர் நடேசன் ஆவார். அவருக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றி. மாதந்தோறும் தொடர்ச்சியாக இக்காவியத்தை வெளியிட்டுவந்த 'ஐக்கியதீப'த்திற்கும், நூலுருவில் அச்சேற்றி உதவிய கூட்டுறவு அச்சகத்தினருக்கும், மேலட்டையை அச்சிட்டுத்தந்துதவிய சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினருக்கும், அழகிய ஓவியம் வரைந்தளித்த ஓவியர் ரமணிக்கும், அரியதோர் அணிந்துரை வழங்கிய பிரபல கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களுக்கும் அவ்வப்போது தகுந்த ஆலோசனைகள் கூறி இந்நூலை வெளிக்கொணர உதவிய யாழ்வாணன், கவிஞர் வே. ஐயாத்துரை, வளலாயூர் செ. சிவசம்பு, கவிஞர் இ. நாகராஜன் ஆகியோருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றி பல.

ஈழத்தில் தரம்மிக்க நூல்களைப் பதிப்பித்துத் தமிழ்த் தொண்டாற்றும் யாழ். இலக்கிய வட்டம், தனது வெளியீடாகத் தவத்தை வெளியிடுகிறது. யாழ் இலக்கிய வட்டம் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இலக்கியத் தொண்டுபுரிய வேண்டுமென இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதோடு, எனது இதயங்கலந்த நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

அன்புடன்
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

"தமிழகம்",
பிட்டியோலை,
காரைநகர்

நாட்டு வளம்

இமயமலை யென்னுமொரு பெரியகிரி நின்று
இழுமென்னு மோசையுடன் இமையவரு முட்க
கமகம வென்னுமுயர் நறுமணம் வீசும்
காடுகளி னூடுபல காதமலை வீசி
எமதுபொருள் இவள்தந்த திருவென்று கூறும்
ஏருழவர் வீறுநடை போடு பழனஞ்சேர்
அமைதிதிகழ் மருதநிலம் அழகுபெற என்றும்
ஆடியசைந் தேகுபுகழ் வாய்ந்தநதி கங்கை

அயல்அழகு பெறநீரை அள்ளியிறைத் தென்றும்
அழகுபயிர் செடிவாழ அன்கையுரு வாகி
இயல்இசை யோடுபல கருவிகளு மார்க்க
எவர்தடையு மின்றிநில மருதமது தாண்டிப்
புயல்வீசி ஓய்ந்தமைதி குடிகொண்ட வாறு
போம்வேக மேகுன்றி நெய்தலநில மீது
கயல்பாயச் செல்கின்ற கங்கையணி செய்யும்
கவினுள்ள சம்பாவோர் அரியநா டாகும்

வேங்கையது பூத்தொளிர் வேழமது ஏங்கும்
வேழமென வேபுலி வெருண்டுமலை தாக்கும்
ஓங்குமா மீதுகனி தூங்கும் இளமந்தி
ஓடிவிளை யாடியிளைப் பாறுமதை மாந்தி
தாங்குவரை மீதுபல கோங்குமணம் வீசும்
சண்பகம் முல்லையிரு வாட்சியழ கூட்டும்
வாங்குவில் வேடர்நட மாடுமிட மான
வனமதை யடுத்தாளது வண்ணமிகு சம்பா

செங்கமுநீர் பூத்தழகுசெய் மருத மெங்கும்
 சேறுவிளை யாடுமிள மேதிமடி நின்றூ
 பொங்கிவழி கின்றபா லோடுகலக் கின்ற
 புனல்நீக்கி யுண்கின்ற அன்னமாங் குள்ள
 தெங்குநிகர் கொங்கைமட வார்நடையி லொன்றிச்
 சிலவேளை நீருண்டு திகைக்கின்ற போது
 மங்கையர்கள் அதுகண்டு நகைகொள்ள ஆண்கள்
 மாதரார் தமைநோக்கி நகைத்தாரோ வென்பர்

கரும்புவிளை கின்றவயல் சூழ்மருத மெங்கும்
 கருவண்டு தேனுண்டு கவலையில தாகி
 விரும்புமலர் மீதுதுயில் கொள்கின்ற வேளை
 விழுந்தெழும் கள்ளுண்ட மயக்கத்தி னாலே
 அரும்பிமல ராகிமது ஆங்கொழுக காவில்
 ஆட்கள்நட மாடமுடி யாதுதடு மாறச்
 சுரும்பினிசை யெங்கு மொலிக்கின்ற அப்போது
 சோலையொரு நாட்டிய மேடைபோல் தோன்றும்

சங்குதரு கின்றமணி முத்தமொளி செய்யும்
 தண்புனல்க ளொங்குமொளி தாமரைகள் பெய்யும்
 மங்கையர்கள் அங்கமென மாமலர்கள் தோன்றும்
 மாங்கனிகள் தூங்குகிளை மீதுபலா மோதும்
 பொங்கிவரு மாநதிகள் எங்குமழ கூட்டும்
 பூமியிலே சொர்க்கமிது வென்றுபலர் போற்றும்
 கங்கையரு குள்ளகவி னோங்குபுகழ்ச் சம்பாக்
 காவலனு மங்கபுரி தனிலரசு செய்தான்

நகர் வளம்

அங்கபுரி யெங்குமழ கானமட மாதர்
ஆடலொடு பாடல்புரி கின்றவொலி நித்தம்
தங்குதடை யின்றியினி தாகநகர் மோதும்
தன்னிகரி லாதஎழில் மாளிகைகள் தோறும்
கொங்கணியும் மாதர்அகில் கூந்தல்தமக் கூட்டக்
கொண்டலெனவே புகைகுவிந் தெழுதல் கண்டு
மங்கையர்கள் தந்தவொரு சாயலது கொண்ட
மாமயில்கள் தேகைவிரித் தாடுமழ காசு

பொன்னாலும் முத்தாலும் புத்தாடை யாலும்
பொலிகின்ற நகரத்துப் புதுவீதி தோறும்
மின்னாரும் இளமாதர் மிகுசெல்வம் கொண்டே
மெச்சுமழ கூட்டுபொரு ளிச்சையாய்க் கொள்வர்
பன்னாடு தருகின்ற பண்டங்க ளாலே
பார்மீதிலே சொர்க்க பூமியிது வென்று
எந்நாளும் எல்லோரும் எடுத்தேத்து கின்ற
இனிதான நகரத்திற் கிணையேது மில்லை

எண்ணில்லா மாடங்கள் தோறுமெந் நாளும்
இனிதாக அசைகின்ற கொடிநல்கு காட்சி
விண்ணிலே செல்கின்ற வெய்யோகை நல்ல
விருந்துண்ண வாவுவென்று அழைக்கின்ற தொக்கும்
மண்ணிலே பெரியோர்கள் போற்றுமனை வாழ்க்கை
மாதரார் இடையின்றி விருந்தாற்று கின்ற
வெண்ணிலா முற்றமொடு சேர்மனைகள் தோறும்
வேளை தவறாது பலசாதனைகள் செய்வர்

ஆசைவலை வீசியுடல் ஆடவர்க்கு விற்கே
ஆனபொருள் பெறுகின்ற அவமான மஞ்சா
வேசையர்கள் நடமாடும் வீதியொன் றுண்டு
வேந்தனவன் தந்தவொரு சலுகையத னாலே
நாசமது புரிகின்ற நாரியர்கள் இங்கே
நாடுமிள வாலிபர்கள் நயக்கவுரை யாடிக்
காசமுடி வற்றவுடன் கதவடைப் பாரிக்
காரிகையர் தெருவோரம் கற்பிருக் காதே

அபகார வர்மன்

அங்கபுரியிலோர் சோலையிலே - தன
தாருயிர் நண்பனைத் தேடுகிற
சிங்கமெனும் அபகார வர்மன் - மிகச்
சிந்தை கலங்கி யிருந்தனனே

கூடி அவனுடன் வந்தவனை - நல்ல
கூட்டாளி யாகிய மன்னவனைத்
தேடி யலைந்து களைத்துவிட்டான் - நண்பன்
சென்ற விடம்தெரி யாகையினால்

வேதியனுக் கோருதவி செய்ய - அவன்
விட்டுப் பிரிந்தனன் அன்றொருநாள்
பாதிவழி யிற்பிரிந்தவனை - எதிர்
பார்த்தலைந்தான் பலன் கிட்டவில்லை

கால்களும் கைகளும் சோர்ந்தனவே - இரு
கண்களும் நீரை உகுத்தனவே
பால்வடியும் முகம் மாறியதே - தலை
பஞ்சையாய்க் காற்றில் பறந்ததுவே

காத்திருந்தும் பலன் கிட்டவில்லை - அந்தக்
காளையும் வந்துமோ சேரவில்லை
நேத்திரமும் நிறம் மாறியது - அவன்
நெஞ்சமும் நெய்யாய் உருகியது

செய்வ தறியா திருக்கையிலே - அந்தத்
திக்கினில் உள்ள பெரியவர்கள்
தெய்வமென அங்கு வந்தனரே - இவன்
சேதியறிந் திதைச் செப்பினரே

அங்க நாட்டிற்கே அணிகலமாம் ஒரு
ஆத்மீக ஞானப் பெரியவராம்
கங்கைக் கரையில் இருப்பவராம் - காலம்
மூன்று முணர்ந்து மொழிபவராம்

மருச்சி யெனும் பெயர்கொண்டவராம் - பிறர்
மனதில் இருப்பதைச் சொல்பவராம்
திருவரு ளாலே நிறைந்தவராம் - பலர்
சென்று வணங்கும் பெரியவராம்

உங்கள் துயரை அகற்றவல்ல - ஒரு
ஒப்பற்ற ஞானி அவரெனவே
எங்கள் மனதிற் புகுகிறது - என்(று)
ஏவிடச் சென்றனன் ஏந்தலுமே

மருட்சியைப் போக்கும் மருச்சி

ஆவலுடன் அபகார வர்மன் - அவர்
ஆச்சிரமம் தேடிச் செல்கையிலே
நாவலந் தீவின்எழில் விளங்கும் - ஒரு
நந்தவனத் திகைக்கண்டு நின்றான்

காமர் விளைக்குமச் சோகையிலே - கண்கள்
காட்சியைக் கண்டு களிக்கையிலே
மாமரத்தின் அடிநீ மூலிலே - ஒரு
மாமுனியைக் கண்டு போற்றிடுவான்

மாமுனிவன் அடிவீழ்ந் தவனும் - தன்
மனக்குறையை யெடுத்தோ தியபின்
காமுனியே! கருணைக் கடலே - என்
கவலையைப் போக்கிட வேண்டுமென்றான்

மருச்சி யெனுமந்த மாமுனியை - என்
மருட்சியைப் போக்கிட வல்லவரை
அருட்கடலே காண ஆசையுற்றேன் - அவர்
ஆச்சிரமம் காட்ட வேண்டுமென்றான்

நெஞ்சம் வெதும்ப இருந்தமுனி - நெடு
நேரம் அமைதியுட னிருந்தார்
கொஞ்சம் வலுவை யழைத்தவராய்க் - குரல்
கம்மிடக் கண்ணீர் உகுத்தவராய்;

என்பருக நெடுமூச்சு விட்டார் - எழும்
இன்னலை யுள்ளத் தடக்கிவிட்டார்,
அன்புருகும் மொழியாலே இவர் - பல
ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிடுவார்

வாடிக் கருகிய மேனியுடன் - மன
வாட்டத்துடன் மரநீ மூலிலே
தேடிக் களைத்தவன் வீற்றிருந்தான் - திரு
ஞானமுடையவன் செப்பிடு வான்

காண விரும்பிய மாமுனிவர் - கன
காலமாக இங்கு தானிருந்தார்
ஞான முடையவன் சென்றுவிட்டான் - அவன்
நாட்கள் நினைவில் இருக்குதப்பா

ஆச்சிரமம் அதோ காணுதப்பா - அதில்
அன்னவன் காலம் கழிந்ததப்பா
மாச்சிரமத் தோடு வந்தவனே - அம்
மருச்சி கதையினைக் கூறுகிறேன்

கையற்ற கணிகை

பற்றில்லா முனிவனவன் பலநா ளாகப்
பவமறுக என்றுபரன் தன்னை யெண்ணிச்
செற்றமொடு சிறுசெய்கை யாவும் நீக்கிச்
சிவசிவா வென்றதிரு வார்த்தை யோதிச்
சுற்றமிவர் பகைவரிவர் என்னும் பேதம்
சுண்டைக்காய் அளவேனும் இல்லா னாகி
முற்றுமிறை பக்தியொடு முழுது ணர்ந்த
முனிவனாய் தவமாற்றும் வேளை யோர்நாள்;

கலைகளிலே கரைகண்ட கணிகை மாது
காமமஞ் சரியென்னும் கபட நெஞ்சாள்
தலையினிலே கைகைவத்த வண்ணம் வந்தாள்
சாஷ்டாங்க மாய்முனிவ னடிப்ப ணிந்தாள்
“நிலையிழந்து நினைநம்பி வந்தே கையா
நின்கையல்லால் வேறு கதியில்லை; நானோர்
விலைமகளாய் வாழ்வதற்கு விரும்ப வில்லை
விருப்புற்றேன் துறவறத்தில்” என்றாள் நொந்தாள்

கண்ணீரில் கமலமார் பகங்கள் தோயக்
கலைந்தகருங் கூந்தலும் காற்றி லாடத்
தண்ணீரைக் காணாத மானைப் போன்று
தவிக்கின்ற நெஞ்சோடு தலைகு னிந்து
பண்ணீர்மை யறிந்தஅப் பரத்தை யாளும்
பவக்கடலைத் தாண்டுதற்குப் பற்றுக் கோடாய்
மண்மீது உங்களடி யன்றி வேறு
மாற்றமறி யேனென்று மயங்கி நின்றாள்

தொழுகின்ற மங்கையவள் துயரம் நோக்கித்
தூயோனும் உள்ளத்தில் அன்பு கூர்ந்து
அழுகின்ற தேனோவன் அமைதி குன்ற
அடைந்திட்ட துன்பந்தான் என்ன என்றே
எழுகின்ற ஆர்வத்தோ டவளைக் கேட்க
எரிகின்ற நெஞ்சத்தாள் இன்ன லோடு
விழுகின்ற கண்ணீரைத் துடைத்த வண்ணம்
விருப்பத்திற் கிடையுறு விளைத்தா ரென்றாள்

அவ்வேளை அன்னவளின் தாயோ கண்ணீர்
அருவியா யோடஅவள் சுற்றத்தாரோடு
இவ்வேழை தனைக்காக்க வேண்டு மென்றே
இம்முனிவ னடிவீழ்ந்தாள் இறைஞ்சி நின்றாள்
எவ்வேளையும் இனிய வார்த்தை பேசி
இருக்கின்ற பெரியோனும் அவளை நோக்கி
ஒவ்வாத செயலென்ன உற்ற தம்மா
உண்மைதனைச் சொல்லென்ன உரைக்க வுற்றாள்

கடமை காட்டும் கணிகை

தங்களிடம் சரணடைந்த தைய லாட்குத்
தாயென்ற விதியாலே தகாத பாதை
மங்கையிவள் சென்றிட்ட போது மாதே
மார்க்கமிது அன்றுஎன மறித்து நின்றேன்
எங்காளையோ இந்தநிலைக் காக்கி யுள்ள
இரத்தபா சம்தனையும் போக்கி இங்கு
உங்காளையே வந்தடைந்தாள் உள்ளம் வேக
ஓடிவந்தோம் ஒருமார்க்கம் இன்றி நாமே

கணிகையர்க்கும் கடமை பலவுண்டு அந்தக்
கடமைகளில் கல்வியைக்கண் போலப் போற்றித்
துணிவுடனே தொழில் நடத்தவேண்டும் இன்றேல்
தொல்லைகளோ ஏராளம் வந்து சேரும்
பணிவுடனே பலகலைகள் கற்ற பின்னர்
பரத்தமைக்குப் பொருத்தமெனப் பலரும் போற்ற
அணிகலனால் ஆடைகளால் அழகு செய்தே
ஆடவர்க்குப் பெருவிருந்தாய் அனுப்பி வைப்போம்

ஆடலுடன் பாடல்வகை அறிய வேண்டும்
அறியவுள நூலதையும் ஆய வேண்டும்
கூடலுடன் ஊடல்வகை தெரிய வேண்டும்
குறிக்கோளில் உள்ளளவும் பிழைக்கா வண்ணம்
தேடரிய செல்வங்கள் இருப்போன் தன்னை
தேர்ந்தணைந்து செல்வத்தை யுறிஞ்ச வேண்டும்
நாடரிய நாவன்மை வேண்டும் இன்றேல்
நாடுமிள வாலிபரை வெல்ல லாமோ?

பண்பில்லான் படியாதான் பருவ மில்லான்
 பார்ப்பதற்கே அழகில்லான் பலரும் போற்றும்
 நண்பில்லான் நலமில்லான் நாண மில்லான்
 நல்லோர்கள் போற்றுகுண மொன்று மில்லான்
 கண்ணில்லான் கலையில்லான் என்ற போதும்
 காசோடு வருவானேல் களிக்கும் வண்ணம்
 பெண்ணாகி அவன்வேண்டும் போகம் நல்கப்
 பின்னிற்றல் பிழையென்ப தெங்கள் கொள்கை;

கண்ணைஇமை காப்பதுபோற் காத்து வேண்டும்
 கலையுட்டிக் கணிகையர்தம் கடமை காட்டி
 வண்ணமலர்ச் சோலையாய் ஆக்கி வைத்தேன்
 வருகின்ற வாலிபர்க்கு வலையை வீசி
 எண்ணரிய செல்வத்தை ஈட்டு வாளென்(று)
 இறுமாந்தேன்; எந்நாளும் இடையீ டின்றிப்
 புண்கையிலை யான்மொய்க்கும் வாறு போலப்
 போயிவளின் அடிவீழ்ந்த புருஷர் தம்மை;

நண்ணவிடா தலட்சியமே செய்து விட்டாள்
 நானதற்குக் காரணத்தை யாய்ந்து பார்த்தேன்
 பண்மொழியாள் பார்வைவொரு பார்ப்ப அன்மேல்
 பாய்ந்ததுவாம் பார்ப்பதற்கு அழக னென்று
 கண்மணியாள் கருத்தையவ னிடத்தில் வைத்தாள்
 காசில்லா கைக்காதல் புரிய லாமோ
 மண்கையென திருவிழியிற் தூவி விட்டாள்
 மறந்துவிட்டாள் மங்கையவள் கடமை யாவும்

விடாதந்த விளைஞனையே வீட்டில் வைத்து
வீணாக் எனதுபொருள் தனைச்சி கைத்தாள்
“அடாதுஇது அநியாயம்” என்று சொன்னேன்
அரும்பொருளை விடஅழகு பெரிதோ என்றேன்
தடாதுநான் இருந்திருக்க லாமோ ஐயா
தரித்திரம்தான் வந்தெமக்குச் சேர்ந்தி டாதோ
கொடாதுஅவன் கொஞ்சிடக்காண் பேனோ தீயின்
கொழுந்திலே வீழ்ந்துயிரை மாய்த்தி டேனோ

கல்லானார்

மனதுவிட்ட வழிநடக்க வாய்ப்பே யில்லா
மாபாவி யாய்ப்பிறந்து விட்ட பின்னர்
உனதுபொருள் உனதுறவு உனது சுற்றம்
ஒப்பில்லா வினியகலை ஞான மெல்லாம்
எனதுதுயர் போக்கிடுமோ என்றாள் கநந்தாள்
ஏன்பிறந்தேன் இதுவிதியோ இதுதான் வாழ்வோ
தனதுசுய நலத்திற்காய்த் தகாத பாதை
தனித்தூண்டும் இவள் எனக்குத் தாயோ என்றாள்

இசையோடு எழிலோடு இன்பத் தோடு
இனிக்கின்ற பொருளோடு இனிய வாழ்வு
வசையோடு வருவோடு வஞ்சத் தோடு
வாலிபரின் உயிரோடு வருவ தானால்
நசையோடு நட்போடு நாடு வேனா
நரகத்தில் வீழ்வுளம் ஒப்பு வேனா
தசையோடு எனைவிற்று வாழ வென்றே
தாயேநீ பெற்றாயோ சாற்று வாயே

கட்டிளமை கலைக்காகக் கழிவ தானால்
கவலையில்லை கன்னியெனைப் போற்று வார்கள்
தொட்டிளமை துயக்கவரும் செல்வர்க் கெல்லாம்
சுகம்கொடுத்துப் பணம்பறித்த பின்னர்; என்னை
விட்டிளமை கழிந்திட்டால் வேசி யென்று
வீதியிலே வெளியிடத்தே வீட்டி லேயும்
தொட்டிளமை சுவைத்தோரும் சொல்வர் அந்தச்
சொல்லம்பைத் தாங்காதென் னுள்ள மம்மா

ஆசைவலை வீசினாள் அடிமை யானோம்
ஆதரவு நல்கினாள் அவள் உவக்கக்
காசையெல்லாம் வீசினோம் கன்னி தந்த
காதலுக்காய் ஏங்கினோம் கபடத் தாலே
வேசையெல்லாம் பற்றினாள் வெறுங்கை யோடு
வெளியேற்றி னாள் இன்று வீதி தோறும்
நாசமதாய் அலைகின்றோம் நன்றி கெட்ட
நாயாலே என்பர் இது நன்றோ அம்மா

எண்ணிரண்டைத் தாண்டாத இளமை எந்தன்
இதயத்தைத் தூண்டாதா எனது வாழ்வு
கண்ணிரண்டை விட்டகலாக் காளை யோடு
காலமெல்லாம் காதலுடன் கழிதல் தீதோ
பெண்ணிரண்டை ஆடவர்கள் மணம் புரிந்தால்
பெண்களுமே யப்பிழையைச் செய்ய லாமோ
புண்ணிரண்டா? என்விழிகள் பொய்மை யோடு
புன்தொழிலைச் செய்வதற்குப் புவியின் மீதே

துணையில்லா வாழ்க்கைபெருந் துன்பம் நல்கும்
சுகமில்லா வாழ்க்கையது தூசு வாழ்க்கை
இணையில்லா ஆடவனை எனக்காய் வாழும்
இதயத்தைக் கொண்டவனை எறிந்து விட்டுக்
கணையில்லாச் சிலைபோல வாழச் சொல்லிக்
கடமையென்று கூறுகிறாய் கண்ணில் லாய்நீ
சுணையில்லாய் துணைபிரிக்கும் துரோகி உன்னால்
துறவறத்தை மேற்கொண்டேன் என்றாள் வந்தாள்

மலையுருகும் மங்கையவள் கதையைக் கேட்டால்
 மகள்உருக வில்லைமனம் மாற வில்லை
 சிலையுருகும் சிந்தியகண் ணீரைக் கண்டால்
 சேயுருக வில்லையுளந் திரும்ப வில்லை
 அலைகடலு மோய்ந்திருக்கும் அழகை கண்டால்
 அன்புமகள் அசையவில்லை அவளைப் பெற்ற
 விலைமகளோ வேறுவழி யின்றி யுள்ள
 வேதனையோ டின்துமடி பணிந்து சொல்வாள்

என்மகளை என்னுயிரை இதயக் கோயில்
 இருக்கின்ற பொற்சிலையை எங்கள் வாழ்விற
 கின்னமுதை ஈடில்லாத் திருவி ளக்கை
 இலங்குமெழி லுடையாளை இனிய தேனை
 கன்னலொடு பாகையை கன்னி யானைக்
 கானகத்தே கைவிட்டுப் போவே னோநான்
 உன்னடியில் என்னுயிரை மாய்த்தி டேனோ
 உளம்மாறி யிவள் இன்று திரும்பா விட்டால்

நன்றுசொன்னேன் நங்கையிவள் வாழ வென்று
 நான்வாழ்ந்த நல்லவழி நான் முகன்தான்
 அன்றெமது குலமதனைப் படைக்கும் போது
 அழியாத மையாலே கடமை யென்று
 இன்றுரைத்த வாறெல்லா மெழுதி னானாம்
 என்னன்னை யோடுபலர் சொன்னார் என்றாள்
 கன்றிழந்த பசவானாள் கணிகை அந்தக்
 கதையாலே கல்லானார் முனிவ ரங்கே

எரியில் இறப்பேன்

கணைபட்ட மான்போலக் கதறு கின்ற
கணிகையவள் துயர்கண்டு கற்றுத் தேர்ந்த
இணையற்ற மாமுனிவன் இரக்கங் கொண்டு
எழில்மானே! காமமஞ் சரியே கேளாய்
துணையற்ற கானகத்தில் துணிவு கொண்டு
துறவறத்தில் இறங்குதற்கு வந்து விட்டாய்
பிணியுற்ற உன்தாயைச் சுற்றத் தாரைப்
புறக்கணித்தல் தீதவரைப் பேணு வாயே

மனிதவுடல் கொண்டவர்கள் மண்ணின் மீது
மாதவத்தைச் செய்தடையும் முத்தி யொன்று
புனிதமுடன் கடமையதைச் செய்தாற் கிட்டும்
பெரும்போக பூமியிரண் டாவ தாகும்
நனிசிறந்த பேறுகளில் முத்தி யெய்தல்
நறிக்கொம்பு ஞானமுடன் நலிவே யின்றிப்
பனிகாற்று மழைவெய்யில் பந்த பாசம்
பற்றுதுயர் விட்டாலே பயன ளிக்கும்

கானகத்தில் துறவறமோ கனலின் மீது
கால்வேக நடத்தலினை யொக்கும் சுத்த
ஞானமதைக் கொண்டபலர் துறவு புண்டு
நாடரிய முத்தியினைக் காண வில்லை
ஈனவுடல் கொண்டபயன் காண வேண்டில்
இவ்வுலகில் கடமைதனைச் செய்ய வேண்டும்
மோனநிலை யாலடையும் முத்தி கிட்டா
மோட்சமதை யடையலாம் முயன்றிட டாலே

அனிச்சம்பு வடிநோகும் அடவி தன்னில்
 அரம்போலும் கல்லுதிரம் சிந்த வைக்கும்
 இனிக்கின்ற வாழ்வல்ல இன்னல் சேரும்
 எரிகின்ற கானகத்தே யெந்த நாளும்
 கனைக்கின்ற கொடிய விலங்குண்டு கண்டால்
 கடிக்கின்ற பாம்புண்டு கலைய நிந்தோய்
 நினைக்கின்ற நிம்மதியோ கிட்டா திந்த
 நீழலி தனில்எண்ணிப் பார்த்தி டம்மா

துன்பத்தை யறியாத சொர்க்க வாழ்வைச்
 சுவைத்திட்ட மங்கையே துறவ றத்தால்
 இன்பத்தைக் காணலாம் என்று நீயும்
 இதயத்தை மாற்றாதே இந்த நேரம்
 தென்பற்ற வுள்ளத்தால் சினத்தால் சிக்கித்
 சிதைந்துள்ள பாசத்தால் சாந்தி யின்றி
 என்பற்ற புழுப்போல எரியில் வீழ
 எண்ணுகிறாய் இதனாலே லாப மில்லை

தவமும்தான் தவமுடையார்க் காகு மென்று
 சாற்றும்படி சாரமற்ற வார்த்தை யன்று
 பவமதனை அறுப்பதற்குள் உள்ளம் மிக்க
 பக்குவத்தை யடைந்திருதல் வேண்டும் வீணாய்
 அவமதனில் ஈடுபட வேண்டாம் உன்தன்
 அன்மையவள் ஆசையதைத் தீர்த்து வைப்பாய்
 சவமதனை நீராட்டித் தாமம் சூட்டித்
 தகுகல்வி யூட்டவது கற்ற வுண்டோ?

ஓப்பில்லா முனிவரரே உலக வாழ்வை

உதறியவென் உள்ளத்தில் உறுதி கொண்டேன்

உப்பில்லா வாழ்க்கையிதை நிலையென் றெண்ணி

ஓமுகுவதில் லாபமில்லை உணர்ந்து கொண்டேன்

தப்பில்லை வாழ்க்கைதவ வாழ்க்கை யென்று

தங்களடி சரணடைந்தேன் தள்ளி விட்டால்

இப்போதே இவ்விடத்தே எரியை மூட்டி

என்தனுயிர் போக்கிடுவேன் உறுதி யென்றாள்

தவறும் தையலும்

மங்கையின் மாற்றம் கேட்டு
மறுவறு முனிவர் பெண்ணே
பொங்கிடும் துயரத் தாலே
பேதலிக் காதே இங்கே
தங்கிட வசதி செய்து
தருகிறேன் தரணி போற்றும்
திங்களை யணிவான் பாதம்
தினந்தொழு திருப்பா யென்றார்

மற்றவள் அன்னை கேட்டு
மருச்சிமா முனியை நோக்கி
பெற்றவள் உள்ளம் வேகும்
பெற்றியை யறியா இந்தக்
கற்பக வல்லி யானைக்
கானகந் தன்னி லையா
நற்றவம் புரியு மாறு
நவிலுதல் முறையோ என்றாள்

கூவிடும் குயில்கள் கொஞ்சிக்
குலவிடும் கிளிகள் குன்றின்
தாவிடும் அருவி யோரம்
தமிழ்கலந் தினிமை யாகப்
பாவிடும் புவை நர்த்தம்
பயின்றிடும் மஞ்சை தென்றல்
மேவிடும் பொழில்கள் உள்ளம்
மேய்ந்திடும் இனிய காட்சி;

மங்கையர் சூழ நல்ல
மலையினில் ஆடிப் பாடிப்
பொங்கெழில் கமல வாவி
போய்ப்புகுந் தினிமை யாக
தங்களை மறந்த வண்ணம்
தண்புனல் ஆடு வாரோடு
எங்களின் இதய மன்னாள்
இருத்தலும் மறப்ப னோதான்

பாலொடு பழமும் பாகும்
பல்சுவை அமுது முண்டு
நாலொடு பொழுதை நல்ல
நகரினில் நடன மாடி
யாமொடு இனிமை யாக
யாவரும் உவக்கப் பாடி
ஆலொடு பரிசில் ஈய
அழகுடன் இருந்தா ளன்றோ

மென்மலர் அணையின் மீது
மெல்லியர் கீதம் பாட
இன்துயில் கொண்ட எந்தன்
இனியவள் இங்கே உள்ள
வன்னில மீது மேனி
வருக்கொள உறங்கு வாளோ?
என்னுள்ளம் வேகு தையா
என்செய்வேன் ஏழை யானே

கஞ்சமென் பாதம் நோகக்
கல்லினில் நடந்து செல்ல
வஞ்சியும் உள்ளம் கொண்டாள்
வருவன அறியாப் பேதை
நெஞ்சினில் இருத்தி வைத்து
நித்தமும் காத்த என்னைக்
கொஞ்சமும் எண்ணா ளாகக்
கொண்டதே சரியென் கின்றாள்

தாயவள் வார்த்தை கேட்டு
தவத்தினில் மிக்கோன் உன்றன்
சேயிகை யெண்ணி வீணாய்ச்
சித்தமே கலங்க வேண்டாம்
போயிரு இல்லந் தன்னில்
பொற்கொடி யுளந்தி ரும்பி
ஓரிரு நாட்க ளாலே
உன்றனை யடைவாள் என்றார்

இன்பமே யன்றி யேதும்
இதுவரை யறியா விந்த
மென்மலர் மங்கை கானில்
மெலிவதை விரும்ப மாட்டாள்
நண்பகற் போதில் வெய்யில்
நலிவுறச் செய்யும் போது
துன்பமே யடைவாள் பின்னர்
துறவறம் கசந்து போகும்

மங்கையின் உள்ளம் தன்னை
மாற்றிட ஏற்ற புத்தி
இங்கித மாகச் சொல்லி
இங்கிருந் தனுப்பி வைப்பேன்
நங்கையை நினைத்து நீவிர்
நலிவினை யடைய வேண்டாம்
உங்கள் தில்லம் செல்வீர்
உவந்தெனத் தாயும் சென்றாள்

பணி செய்யும் பாவை

கற்று ணர்ந்த முனிவர் உரைத்திடக்
காம மஞ்சரி யாளை விடுத்துமே
பெற்ற தாயவள் வீட்டை யடைந்தனள்
பெண்ணும் ஆச்சிர மத்தில் வதிந்தனள்
பற்றி லாதவர் வாழு மிடத்திலோர்
பற்று மிக்கவ ளாகவிம் மங்கையும்
நற்றவம் செய்ய உள்ளம் துணிந்தமை
நங்கை மார்க்குளோர் விந்தைய தாகுமே

கோழி கூவிட நித்தம் எழுவதும்
குப்பை கூளங்கள் கூட்டிப் பெருக்கலும்
வாழு கின்ற குடிசை யுடன்முனி
வணங்கும் ஆச்சிர மத்தை மெழுகலும்
ஆழ மானகங் காந்தி செல்வதும்
ஆங்கு நீராடித் தண்ணீர் கொணர்வதும்
கூழி ருள்கலைந் தேகிடு முன்பதாய்த்
தூய நன்மலர் தேடிப் பறிப்பதும்;

சோலை யில்வளர் கின்ற செடிகொடி
சோர்வி லாது செழிப்பதற் கெண்ணியே
காலை தோறும்தண் ணீரை இறைப்பதும்
காத லோடங்கு வாழும் பசுக்களில்
பாலை நித்தம் கறந்து முனிவரின்
பாதம் வைத்ததைப் பூசைக் களிப்பதும்
கோல மாமயில் கொண்ட துறவறம்
குற்ற மற்றதென் றெண்ணிட வைத்தது

ஈசன் பாதம் பணியும் முனிவரின்
எண்ணம் யாவு மறிந்தவர் கேட்குமுன்
புசை வேளையில் வேண்டும் பொருட்களைப்
புனித னாரிடம் அன்போ டளிப்பதும்
வாச மென்மலர் மாலை தொடுப்பதும்
வையம் காக்கும் ஒருவன் புகழிகைப்
புசித் தேபல கீத மிசைப்பதும்
புரையாள் செய்யும் தொண்டுகள் ஆனவே

தில்லை யில்நட மாடும் இறைவனார்
செய்யுந் தாண்டவம் கற்றவ ளாகையால்
கொல்லும் வேல்விழி யாள்சில வேளையில்
கொஞ்ச கின்ற சதங்கை ஒலித்திட
நல்ல வாறு பதம்பிடித் தாடலும்
நாலு திக்கு மிறைவன தாட்சியில்
உள்ள தென்பதைக் கூறும் அபிநயம்
ஒவ்வொன் றாக விளக்கி வருவதும்;

காம மஞ்சரி நாளும் புரிந்திடும்
காரி யங்களாய்க் காட்சி யளித்தன
தீமை யற்றவ ரான முனிவரும்
சேயிழை செய்யுந் தொண்டுகள் கண்டுமே
புமி மீதிவள் போலவோர் நல்லவள்
புண்ணி யத்தினால் வாய்த்தனள் என்றுமே
சாமி மார்க்கெலாம் சொல்லத் தொடங்கினார்
தைய லின்பணி நன்கு தொடர்ந்ததே

அறம் அழியுமா?

இப்படி யாக நாட்கள்
ஏகிடு காலை யோர்நாள்
ஒப்புடன் முனிவர் தம்மை
ஒண்டொடி அடைந்து ஐய;
செப்பிடும் உலக வாழ்வில்
சிரஞ்சீவி யாக நிற்கும்
தப்பிலாப் பொருளெ தென்றாள்
சார்ந்துள்ள 'அறம்'அ தென்றார்

அறம்பொருள் இன்ப மென்று
அகிலமே புகழும் மூன்று
திறமைசேர் பொருட்க ளுள்ளே
சிறந்தது அறமே யாகும்
மறுமையும் பயக்கும்; மற்றும்
மாண்பையும் அளிக்கும்; தூய
துறவறம் தன்னைத் தாங்கும்
தூண்அற மாகு மென்றார்

முனிவரின் வார்த்தை கேட்டு
முறுவலோ டவரைப் பார்த்து
அனைவரும் போற்று மிந்த
அறத்துடன் ஏனொ மக்கள்
இணையென இன்பம் மற்றும்
இடர்தரு பொருளைச் சொல்வர்
அனைந்திடும் இவைகள் தூய
அறத்தினுக் கீடோ வென்றாள்

பார்புகழ் அறத்தி னோடு
பனித்துளி போன்ற மற்றச்
சேர்பொருள் இன்பம் தம்மைச்
செப்புதல் சிரிப்பே யாகும்
கார்முகி லோடு தீயின்
கரும்புகை தன்னை யொப்பில்
யார்நகை கொள்ள மாட்டார்
என்றனர் முனிவ ருந்தான்

அறம்புரி கின்ற தூயர்
அரிவையர் ஆசை யாலே
திறம்பினும் சிறிது கூடச்
செய்யற மழிவ தில்லை
மறந்துமே தீங்கு செய்யா
மாமுனி வரரே! யென்தன்
கருத்திது சரியோ என்றாள்
கணிகையர் திலக மன்னாள்

கற்றவர் தூற்றும் காமம்
கடுகள வறத்தை யேனும்
அற்றிடச் செய்யா தென்றால்
அறிந்திடா எனக்கு நீயும்
முற்றிலும் விளக்க மாக
மொழியென முனிவர் கேட்க
விற்பனைக் குரியாள் சற்று
விபரமாய்க் கூற லானாள்

வேறு

நானி லத்துயிர் யாவும் படைத்திரும்
நான்மு கன்புவி போற்று மெழிலுடை
வான மங்கை திலோத்தமை மீதிலே
வைத்த காதல் உலகம் அறிந்ததே
கான கத்தில் அகலிகை யாளது
கற்பைக் கொன்றஅவ் விந்திர னானவன்
புனை யாகியோர் ஆயிரம் கண்கள்
பொறிக்கப் பெற்றதும் பூதலம் கண்டதே

எண்ணி லாத கலைகள் பயிற்றிரும்
ஈடி லாத வியாழ பகவ(ா)னின்
கண்ணை யொத்த மனைவியின் மீதிலே
காம முற்றஅச் சந்திர னானவன்
புண்ணி யத்தை யிழந்திட வில்லையே
புகலு கின்ற பெருமை உடைமையால்
தண்ண ருங்கதிர் வீசி ஒளியினைத்
தார ணிக்களிக் கின்றனன் அல்லவோ

மாப லிப்பெரு மன்ன னிடம்சிறு
மண்ணைக் கேட்டுல கத்தை அளந்தவன்
கோபி யர்பல ஆயிரம் பேர்களைக்
கூடி யின்பம் சுகித்திட வில்லையா
ஆப்பி முத்த குரங்குகள் போலவே
ஆத வன்வியா சர்பெருங் காமத்தால்
தீப்பி டித்துளம் வெந்த பொழுதினும்
செய்ய றம்பிழைத் தாரெனில் இல்லையே

பேணும் கற்புடை யாளை மணந்தறம்
 பேணு கின்றவன் காணுமோர் இன்பமே
 வான கத்திலும் நன்கு சிறந்ததாய்
 வள்ளு வத்தைப் படித்தவர் சொல்கிறார்
 ஏனி தைப்புகல் கின்றனன் என்றிடில்
 இளமை போய்விடில் மீள்வதே யில்லையே
 காணு கின்ற சுகத்தை அடைந்தபின்
 கான கம்தவத் திற்குச் சிறந்ததே

போற்று கின்ற தவம்புரி கின்றவர்
 புவை மாரிடம் உள்ளம் கொடுப்பினும்
 சாற்று கின்ற அறத்தை இழந்திடார்
 தரணி கண்டபே ருண்மையீ தென்றனள்
 ஆற்று கின்ற கடமையை நீத்துமே
 ஆவ லோடு முனிவர் இவளுரை
 ஏற்ற தால்மனம் மாறிட லாயினார்
 என்ன செய்வம்ஊழ் யாவையும் வெல்லுமே

வேறு

கற்றிடச் சென்றவோர் மாணவன் - தீய
 கள்ளுக் கடையில் புகுதல்போல் - பொருள்
 விற்றிடச் சென்றவோர் வாணிகன் - தொழில்
 விட்டுத் தெருவில் கிடத்தல்போல் - பகை
 அற்றிடச் செய்திடும் மன்னவன் - பிறர்
 ஆட்சி வரவழி செய்தல்போல் - வீடு
 பெற்றிடச் சென்ற முனிவனோ - காமப்
 பேயிடம் சிக்கித் தவித்தனன்

அன்றைய காலத் தறிஞர்கள் - பல
 ஆழ்ந்த கருத்தை விளக்கிடத் - தினம்
 சொன்ன புராணக் கதைகளில் - மறைந்
 துள்ள பொருளை மறைத்துமே - இவள்
 என்னவோ என்னவோ சொல்லிட - இவர்
 எல்லாம் அறிந்தவ ராயினும் - அவள்
 சின்ன இடையில் மயங்கியே - காமத்
 தீயில் விழுந்தனர் ஐயகோ

பாமுங் கிணற்றிகை ஒத்தவள் - கொல்லும்
 பாம்பின் விசத்திகை வென்றவள் - நச்சுத்
 தேளும் கொடுக்கனும் போன்றவள் - பழி
 செய்யுங் கொடிய குணத்தினாள் - தீய
 ஊழின் வடிவ முடையவள் - வஞ்சம்
 ஊறிச் சுரக்கும் உளத்தினாள் - தவம்
 வாழும் புனித இடத்தையே - காம
 வாகைக் குறைவிட மாக்கினாள்

வேறு

அந்த ஞானியோ அறிவி முந்தனர்
 யாவுமே அவள் ரூபமாய்த்
 தந்த காட்சியில் சிந்தை மாறினார்
 தவசியார் தவம் நீத்தனர்
 வந்த வள்தரும் இன்ப மேபெரும்
 மோட்ச மாகவே எண்ணினார்
 இந்த மானிடச் சாதி யார்க்கிட
 யுறு காமமே யல்லவோ

மேன கையொரு நாளி லேபெரும்
 ஞானி யார்தவம் தீய்த்தனள்
 ஆன தாற்பிறந் தாள்ச குந்தலை
 அமர காவியம் வாய்த்தது
 கான கத்திலே மான மஞ்சியே
 கைக்கு ழந்தையை நீத்திடும்
 ஈன மானிடச் சாதி யார்க்கிடை
 யுறு காமமே யல்லவோ

நல்ல தோர்குடிப் பேர்கெ ருத்திடும்
 நாண மற்றிடச் செய்திடும்
 பல்வ கைச்சிறப் போடு யர்ந்தநற்
 பண்ப ழித்திடும் பாரிலே
 கல்வி கேள்வியாற் பெற்ற ஞானமும்
 காற்றி லேபறந் தோடும்
 சொல்ல ருந்துயர் தந்து மாபெரும்
 துன்ப ஆழியில் வீழ்த்திடும்

வேறு

இப்படி யோர்சில நாட்களாய் - அவள்
 ஈகின்ற சிற்றின்ப மொன்றையே - பெரும்
 திப்பிய வாழ்வென வெண்ணியே - சுய
 சிந்தை யிழந்த முனிவர்க்கு - இருள்
 கப்பிய வுள்ளக் கணிகையும் - அவர்
 காம நிலையை அறிந்துமே - இவை
 செப்பத் தொடங்கினாள் அன்னவர் - மனம்
 தேன்கு டுத்தகுரங் கானதே

கோடிக் கணக்கான புண்ணியம் - தினம்
குவலய மீதிற் புரியினும் - பிறர்
தேடற் கரியநற் காதலை - இந்தச்
சின்னவட் கீந்து சிறந்தனை - உமைக்
கூடிக் களித்து மகிழ்ந்திடும் - சிறு
கோதை உளத்தில் இருப்பதை - இன்று
மூடி மறைக்கா துரைக்கிறேன் - உங்கள்
முடிவை அறிய விழைகிறேன்

அன்னையைத் துச்சமாய் எண்ணினேன் - அவள்
அன்பைத் துறந்துமை நண்ணினேன் - உள்ள
பொன்னைப் பொருளை மறந்துமே - உங்கள்
பொன்னடி யைச்சர ணெய்தினேன் - இனி
என்னதான் இன்பம் இருக்குது - நீங்கள்
ஈயும் சுகமன்றி வாழ்விலே - என்றான்
அன்பரே ஆயினும் உள்ளத்தே - ஓர்
ஆசை அதைச்சொல்லப் பேகிறேன்

என்றவள் வார்த்தையைக் கேட்டதும் - அடி
இன்பச் சரங்கமே சொல்லடி - உன்
தெண்ணப் படியே நடந்திட - யானும்
என்றும் தயாராய் இருக்கிறேன் - காதல்
அன்பின் சுவையை உணர்த்திய - எந்தன்
ஆரமு தேயுன் மனத்திலே - உள்ள
சின்னக் கருத்தாய் இருப்பினும் - அதைச்
செப்புதல் உன்தன் கடமையே

பந்த பாசம்தனை விட்டுமே - இந்தப்
 பாழட விதனைத் தஞ்சமாய் - அன்று
 சிந்தையிற் கொண்டு புறப்பட்டே - தவம்
 செய்து பெருமிடர்ப் பட்டனன் - நீயும்
 வந்தாய் குளிர்ச்சுகை நீரென - அன்பை
 வார்த்தாய் அதில்முழுக் காட்டினாய் - உனைத்
 தந்தாய் அமுதம் பருகினேன் - இனிச்
 சாவிற் கு மஞ்சிட மாட்டனே

பேரின்ப மாவது ஏதெனத் - தினம்
 பேதலித் தேயுளம் நோகையில் - அன்பை
 வாரி யிறைத்தெனைக் காத்தனை - இங்கு
 வாழும் பெரும்பய னுற்றனன் - உனைச்
 சேரும் எனக்கொரு துன்பமோ - உன்தன்
 தேனிதழ் ஒன்றினில் வாழ்வனே - மனஞ்
 சோருதல் ஏனடி கண்மணி - என்ன
 சொல்லத் துடிக்கிராய் கூறடி

மருச்சி உரைத்ததைக் கேட்டதும் - மன
 மாசு படிந்தவள் கூறுவாள் - என்
 அருட்கட லேஇவ் வுலகிலே - பெண்கள்
 ஆடவ ராற்சிறப் பெய்துவர் - உங்கள்
 பெருமை உலகம் அறிந்ததே - உமைப்
 பெற்றத னாற்புக ளுற்றுளேன் - இந்த
 உரிமையை ஊருக் குணர்த்திட - என்தன்
 உள்ளத் தோராசை பிறக்குதே

நாலுபேர் எங்களைப் பார்த்துமே - இவர்
 நல்லதோர் சோடியென் றோதிரும் - அந்தப்
 பாலை நிகர்த்த மொழியினை - யானும்
 பருக விழைதல் இயற்கையே - இனிக்
 காலமெல்லாம் இந்தக் காட்டிலே - நாங்கள்
 காலம் களிப்பது நல்லதா - பெரும்
 ஞாலம் இருக்குது வாழ்ந்திட - அந்த
 நன்மையை வீணாய் இழப்பதா

எந்தன் சிறப்பினைக் கண்டதும் - ஊரில்
 என்னை யொத்தவிளம் பாவமார் - பெரும்
 துன்பம் அடைந்து புழுங்குவர் - தங்கள்
 துணைவர் சிறுமைக்காய் நாணுவர் - இதைக்
 கண்களால் பார்த்திரும் பாய்க்கியம் - என்று
 கைவருமோ அன்புக் காதல - நாங்கள்
 இன்றேயெம் வீட்டிற்குச் செல்வமா - ஆங்
 கிருப்போ ரெலாம்மகிழ் வெய்துவர்

பாரத நாட்டிலே வாழ்ந்திரும் - பெரும்
 பத்தினிப் பெண்கள் கணவரின் - மனம்
 சோரும் படியாய் நடந்திடார் - அவர்
 சொற்படி யேசெய லாற்றுவர் - என்றன்
 ஆருயிர் நாயக வீட்டுக்குச் - செல்லும்
 ஆசை யிலையென்றிற் கூறுங்கள் - என்ன
 நேரினும் உங்கள் அடியிலே - இங்கே
 நிம்மதி யாகயான் வாழ்வனே

உள்ளம் குளிர்ந்தார் மருச்சியார் - காமம்
ஊறிச் சுரந்திடக் கூறுவார் - அடி
தெள்ளமு தேஅவிர்ப் பாகமே - என்றன்
சித்தம் எதற்கடி செல்வமே - உன்றன்
சொல்லை மறுத்து முரைப்பனோ - நீயே
சொர்க்கம் எனப்பின் தொடர்வனே - கனி
வெல்லமே என்றுகை நீட்டினார் - அவள்
வெற்றிச் சிரிப்போ டணைந்தனள்

திருமயிய சேய்

தவம்புரி தற்குச் சென்ற
தன்மகள் முனிவ ரோடு
கவனமாய் வாறாள் என்றக்
கணிகையின் தாய றிந்து
அவசர மாக வீட்டை
அழகுறப் படுத்திப் பின்னர்
சுவைமிகு முணவு செய்யத்
தொடங்கினாள் துரித மாக

அம்மாவென் றோடி வந்து
அடியினில் வீழ்ந்த ரற்ற
இம்மியும் கோப மின்றி
இதயத்தே அன்பு கூர்ந்து
செம்மா துளைநி கர்த்த
சேயினைத் தூக்கித் தாயும்
நம்விதி பிரித்த தன்றி
நங்கையுன் பிகழயீ தல்ல

வீணாக அழுவ தாலே
விளைந்தவை மாற வுண்டோ
தேனேஎன் மகளே நெஞ்சம்
தேறென உச்சி மோந்து
கூனாத முனிவ ருள்ளம்
கூனிடச் செய்த வட்கு
நானாவி தோப சாரம்
நடத்தினாள் முதிய தாயே

தன்மக ளோடு வந்த
தவசியார் காலில் வீழ்ந்து
அன்புள்ள பெரியோய் உங்கள்
ஆசியால் மகளை மீண்டும்
இன்றுயான் பெற்றேன் வாழ்ந்தேன்
என்னதான் கைமா ரீவேன்
நன்றியே புகல்வ தற்கு
நாத்தடு மாறு தையா

என்றெல்லாம் புகழ்ந்து பன்னீர்
எடுப்பித்து முனிவர் பாதம்
நன்றாகத் துலக்கி வீட்டில்
நல்லதோர் பீட மீது
அன்போடு அமர வைத்து
ஐயஉன் வருகை யாலே
பொன்மய மான திந்தப்
புன்குடில் என்று ரைத்தாள்

காமனைத் தோற்க டிக்கும்
கன்னியர் இருவர் தூய
சாமரை வீச வேறு
தையலார் பாதம் பற்றி
மாமுனி நடந்து வந்த
வருத்தத்தைப் போக்க; அன்னார்
ஊமையர் ஆதார்; நாட்கள்
ஒவ்வொன்றாய் உருள லாச்சு

மருமக னாக என்னை
மனதினால் நிகைக்கக் கூட
அருகதை யற்ற இந்த
அரிவையான் வந்த தாலே
பெருமையே யுற்றாள் என்ற
பெருமிதம் உளத்திற் பூக்க
உரிமையோ டந்த வீட்டில்
உலாவிடத் தொடங்க லானார்

கையலே தாடி மீசை
சடாமுடி இனியெ தற்குப்
பையவே எடுப்போ மென்னப்
பாவையும் துடிது டித்து
ஐயனே என்ன வார்த்தை
அறைந்தனை; அவற்றைப் பார்த்தே
கையலென் உள்ளந் தன்னைத்
தந்துளேன் எனத்த ருத்தாள்

அப்படி யாயின் கண்ணே
அதுகிடக் கட்டும் என்று
செப்பிய மருச்சி அந்தச்
சேயிழை யோடு சேர்ந்து
ஒப்புடன் வாழும் நாளில்
ஒப்பிலாக் காம னுக்குத்
திப்பிய விழாவெ ருக்கும்
தினம்வந்து சேர லாச்சு

காமவிழா

தாமரை முல்லை நீலோற் பலத்தொடு
சாதி மல்லிகை மாம்பூக் கணைகளால்
பூமி யெங்கணும் காதல் விளைத்திடும்
பொற்பு மிக்கவ னான பெருமைசேர்
காம னுக்கு விழாவெடுக் கின்றநற்
கவினொ முகுமங் காபுரி மாந்தர்கள்
தாமு றைந்திடு கின்ற விடமெலாம்
தக்க வாறழ சூட்டத் தொடங்கினர்

வீடு வாசல் திருத்தி ஒளிமிகும்
வெண்மணல் முற்ற மெங்கும் பரப்பினர்
ஈடி லாப்பெரும் பந்தல்க ளிட்டனர்
எண்ணி லாமணி மாலகைகள் கட்டினர்
நாடெ லாமிரு வீதி மருங்கிலும்
நல்ல தோரணங் கள்பல தூக்கினர்
ஆட ஊஞ்சல்கள் பாட அரங்குகள்
ஆர்வத் தோடங்கு நன்கு சமைத்தனர்

பொன்னை ஒத்த பழக்குலை வாகைகள்
புங்கொம் போடு கழுக மரங்களும்
தென்னை யோலைக ளாற்சிக ரங்களும்
சிறப்பு மிக்கநற் தோரண வாயிலும்
பன்ன ரும்மலர் மாலை வகைகளும்
பாளை பாலிகை பூரண கும்பமும்
பொன்னொ ளிச்சுடர்த் தீப தூபங்களும்
புதிய பட்டொளி வீசந் திரைகளும்

தங்கம் போற்செவ் விளநீர்க் குலைகளும்
 தாளங் காய்களை ஒத்தஅன் னாசியும்
 நுங்குப் பாக்கொடு தேசிக்காய் ஆதிய
 நுட்ப மான பொருட்களும், பந்தல்கள்
 எங்கும் காட்சி கொடுத்தழ கூட்டின
 இல்லம் தோறும் புதுமை மலர்ந்தது
 அங்க நாட்டில் வசந்த விழாவெனில்
 ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும் சுவைக்கவே

பொற்க ரங்களை நீட்டிக் கதிரவன்
 பூமிப் பந்தை அணைத்திடும் காலையில்
 கற்ப னைக்கடல் விட்டெழுந் தந்நகர்க்
 காளை மாரொடு கன்னியர் ஆற்றினில்
 குற்றம் நீங்கக் குளித்து நறுமலர்க்
 கோதை கொண்டு மதனன் உறைந்திடும்
 அற்புதக் கோயில் சென்று தொழுதுபின்
 ஆடிப் பாடி மகிழத் தொடங்கினர்

வண்ண வண்ணப் பொடிகளைத் தூவுவர்
 வைத்தி ருந்த துருத்திக ளில்நிறத்
 தண்ணீர் விட்டதைப் பாய்ச்சி மகிழுவர்
 தையல் மார்நட மாட இளைஞர்கள்
 கண்ணி மைத்திடா தாயிரம் கற்பனைக்
 காட்சி கண்டுளம் பூரித்து விம்முவர்
 பெண்க ளோடாளம் வாலிபர் கூட்டமாய்ப்
 பெருந்தெரு வெலாம் சுற்றி வருகுவர்

அங்க நாடு விழாக்கோலம் பூண்டுள்ள
அந்தநேரம் மருச்சி முனிவரும்
செங்க ரும்பினை யொத்த கணிகையும்
தேர்ந்த நல்லணி ஆடை புனைந்தபின்
பொங்கும் பேரெழிற்; சம்பா நகரிலே
பொலியுங் காட்சிகள் காண விழைந்தனர்
நங்கை கட்டளை யால்ஒரு பல்லக்கை
நாலுபேர் கொணர்ந் தங்கு நிறுத்தினர்

தேவ லோக மகளிரை யொத்தவள்
சின்ன வஞ்சிக் கொடியிடை யாள்பெரும்
ஆவ லோடு முனிவர் அருகினில்
ஆர நன்கு தழுவிய வண்ணமாய்
காவ லற்ற நகரத் தெருவழி
கண்கள் கோடி பருகிடச் சென்றனள்
நோவ கைந்தபல் லாயிரம் வாலிபர்
நாவி ழந்தனர் நங்கை எழிலிலே

பாரடா அந்தத் தங்கப் பதுமையை
பாமும் ஓர்கிழத் தோடே யிருக்குது
யார டாஅவன் பாய்க்கிய வானடா
ஆகா புண்ணியஞ் செய்து பிறந்தவன்
சீர டாஅவள் சின்ன இடைதமிழ்த்
தேன டாமுகம்; சேயிழை யாளையெப்
பேரடா கொண்டு மக்கள் அழைக்கிறார்
பேச டானைப் பேசுவர் கண்டவர்

இந்த வாறு முனிவரு டன்இவள்
 ஏகும் காட்சியைப் பார்த்தவர் யாவரும்
 கைந்து நொந்தரும் காதல் மயக்கினால்
 நாண மின்றிப் பிதற்றி நலிகையில்
 அந்த நாட்டின வேந்தன் அமர்ந்துள
 அழகு நந்த வனத்தை அடைந்தனள்
 வந்த மைத்திரு பேரையும் ஆங்குளார்
 வடிவு மிக்கதோர் பீடத் தமர்த்தினர்

வேறு

தென்றல் உலாவிடும் சோலையது - நறுந்
 தேகைச் சொரியுது மாமலர்கள் - நல்ல
 இன்னிசை பாடுது வண்டினங்கள் - கொடி
 எங்கும் நடனம் புரிகிறது

சோலையின் மத்தியில் ஓர்இடத்தே - பலர்
 சூழத் தகுந்த பெருவெளியில் - அன்று
 மாலையில் யாவரும் கூடிநின்றார் - காதல்
 மன்மதனார் விழாக் காண்பதற்கே

புவின் நறுமணம் ஓர்புறமும் - வந்த
 புவையர் கூந்தற் புதுமணமும் - சேர்ந்து
 காவின் பலதிக்கும் வீசுகுது - அந்தக்
 காரணத்தால் இன்பம் சேருகுது

பட்டுப் புடைவைகள் கட்டி வந்தார் - வெள்ளிப்
பாதச் சதங்கை ஒலிக்கவந்தார் - காலில்
மெட்டி யிசைக்க நடந்து வந்தார் - மணி
மேகலை ஆடி அசைய வந்தார்

குண்டலம் காதில் அணிந்து வந்தார் - இரு
கொங்கை திருத்தி நிமிர்ந்து வந்தார் - மலர்
கொண்டை நிறைய அணிந்து வந்தார் - புதுக்
கோலம் புனைந்தழ சூட்டி வந்தார்

பொன்னகை பூண்டவர் ஆயிரம்பேர் - அங்கு
போலி நகையினர் ஆயிரம்பேர் - வெறும்
புன்னகை பூத்தவர் ஆயிரம்பேர் - அந்தப்
புங்கா நிறைந்தோர்பல் லாயிரம்பேர்

மேனி குலுக்கி நடப்பவரும் - உடல்
மெல்ல அசைத்து நடப்பவரும் - பெரும்
ஞானிகள் போல நடப்பவரும் - புது
நாக ரீகமாய் நடப்பவரும்

ஒன்று திரண்டங்கு வந்திருந்தார் - அவர்
ஓர்குல மான கணிகையர்கள் - பெருங்
குன்றினை யொத்த மனிதரையும் - உள்ளம்
கூனிட வைத்திடும் கோதையர்கள்

சம்பா நகரத்துச் செல்வர்களும் - பல
சாதி வணிகப் பெருந்திரளும் - நல்ல
கெம்பீர மான இளைஞர்களும் - இங்கே
கேளிக்கை காணக் குவிந்திருந்தார்

அந்த நகரக் கணிகையர்கள் - ஒவ்வோர்
ஆண்டிலும் மாரன் விழாவினிலே - தங்கள்
சொந்தத் திறமையைக் காட்டிடவே - இந்தச்
சோகையிற் கூடுவர்; ஊர் அறியும்

வெற்றி யடைந்திடும் நங்கையரை - நாட்டு
வேந்தன் மதித்து விருதளிப்பான் - இதைப்
பற்பல ஊரில் இருப்பவரும் - வந்து
பார்த்து மகிழ்ந்து களிப்படைவார்

இந்த விழாவிற் கலந்துகொள்ளும் - பெரும்
(இ)லட்சியத் தோடு முனிவருடன் - ஆசை
உந்திட வந்த கணிகைமகள் - வானத்(து)
ஊர்வசி போல நிமிர்ந்திருந்தாள்

மாரன் விரும்பும் வடிவழகி - காம
மஞ்சரி அந்தச் சபையினிலே - ஒன்று
சேர முனிவருடன் இருந்தாள் - பார்த்த
சேயிழை மார்கள் குசுகுசுத்தார்

மன்னன் தலைமை வகித்திடவே - மலர்
மாரன் விழாவும் தொடங்கியது - இளம்
கன்னியர் ஆடி நடனமிட்டார் - அதைக்
கண்டவர் சிந்தை மயங்கிவிட்டார்

வேறு

காந்த விழிப்பெரும் ஏந்து முலையினர்
தாந்திமித் தோமென ஆடுகிறார் - கருங்
கூந்தல் குலைந்திடச் சாந்தும் கரைந்திடக்
கும்மி யடித்து மகிழுகிறார்

பாரத நாட்டுப் பரதக் கலைத்திறம்
பாவையர் மேடையிற் காட்டுகிறார் - தேவ
நாரத கானமென் றாருமே கூறிட
நங்கையர் வீணையை மீட்டுகிறார்

கொண்டை விழிகள்தம் அண்டை அசைந்தபொற்
குண்டலம் கௌவத் துடிதுடிக்கும் - இதைக்
கண்ட இளைஞர் கள்உண்டு தியங்கிய
வண்டுகள் ஆகி மயங்குகிறார்

அன்ன நடையியில் மின்னல் இடையினர்
ஆற்றலை யாவரும் போற்றுகிறார் - வலை
பின்னிப் பிடித்திடும் கன்னியரின் திறம்
தன்னிக ரற்றதென் றோதுகிறார்

அடிமையானாள்

வந்திருந்தோர் தலையாடக் கைகள் ஆட
வாயாட மனமாடப் புந்தி யாட
உந்துபெரு மாகையினால் உடலும் ஆட
உணர்வாட உயிராட உலகு மாட
சிந்தையிலே அப்பெண்கள் உருவ மாட
தேன்குடித்த மந்திகளாய் இருக்கும் போது
அந்நாட்டை ஆளுகிற மன்னன்; வென்ற
அரிவையரைப் பாராட்ட மேடை சேர்ந்தான்

பாராட்டப் பெற்றோர்கள் பலபே ரேனும்
பார்த்தோரின் உள்ளத்தைக் காந்தம் போல
நேராக ஈர்த்தவளோ மருச்சி யாரின்
நெஞ்சமதைச் சிறைகொண்ட கணிகை மாதே
ஆராரோ அன்னவளை ஏத்திப் போற்றி
அணங்கேயுன் ஆற்றலுக்கு நிகரே தென்றார்
பாராளும் மன்னவன்பொற் கிழிய ளித்துப்
பலவாறு புகழ்ந்திட்டான் உளம்ம கிழ்ந்தாள்

அப்பொழுதம் மேடையிலோர் கணிகை மாது
அரம்பையோ ஊர்வசியோ மேன கையோ
இப்புவிடில் இவ்வடிவாய் வந்தாள் என்ன
எழிலாகத் தோன்றியந்த அங்க நாட்டின்
ஓப்பரிய மன்னாடி வணங்கிப் பின்னர்
உவமையி லாக்காமமஞ் சரியை நோக்கிச்
செப்புவாள்; ஆணவமே நடனஞ் செய்யச்
சேயிகழையும் பூரித்துச் செவிம டுப்பாள்

மன்னவனே பாராட்டிப் புகழு கின்ற
 மாதேயெம் கணிகையர்தம் திலக மேநீ
 சொன்னபடி இன்றென்னை வென்று விட்டாய்
 தோகையான் படுதோல்வி அடைந்து விட்டேன்
 அன்றிந்தச் சபையினிலே உரைத்த வண்ணம்
 அடியனேன் உனக்கடிமை யாகி விட்டேன்
 என்றைக்கும் எசமானி இனிமேல் நீயே
 என்றவளின் அடிபணிந்து குனிந்து நின்றாள்

அப்பெரிய சபையினிலே இருந்தோ ரெல்லாம்
 ஆனந்தக் கூத்தாடி மகிழ்ச்சி கொள்ளத்
 துப்பிதழாள் தற்பெருமை யோடு; தோற்ற
 தோகையினை நோக்கியிந்த வாறு கரப்பாளர்
 தப்பித்தும் தோல்வியுறாத் தைய லாமென்
 சங்கதிநீ அறியாத கற்றுக் குட்டி
 வெப்பியவண் ணம்நடக்கும் திறமை வாய்ந்த
 சேயிகழையான் என்பதைநீ தெரிந்து கொண்டாய்

பொல்லாத உன்றனது கொழுப்ப டங்கிப்
 போனதையான் கண்டுமனம் பூரிக் கின்றோள்
 நல்லதினி என்றைக்கும் வாய்தி றந்தால்
 நாவடக்க மாய்ப்பேச அழகால் மட்டும்
 வெல்லலாம் மற்றவரை என்றெண் ணாதே
 விவேகமும் வேண்டும்நீ உணர்வாய் என்றாள்
 எல்லோர்க்கும் இவர்சபதம் தெரிந்த தாலே
 இளித்தவாய் மூடாமல் அவதா னித்தார்

வேறு

வெற்றிச் சிரிப்பிகைச் சிந்தி நின்றாள் தலை
வீக்கம் அடைந்து விட்டாள் - பலர்
சுற்றி வரப்புறப் பட்டு முனியுடன்
தோகை நடந்திருவாள் - அங்கே
பற்பல நல்ல பரிசுகள் தந்து
பணம் படைத்தோர் உவந்தார் - இந்த
விற்பனை மாதும் இதழ்கள் மலர்ந்திட
வெற்று நகை புரிந்தாள்

செம்மறி யாடுகள் போலப்பலர் இந்தச்
சேயி கழையத் தொடர்வார் - அடி
இம்மியும் உன்னைப் பிரிய மனமிலோம்
என்று கரைந் துரைப்பார் - எங்கள்
அம்மணி யேஉனை நாங்கள் அடைந்திட
ஆவியும் ஈவமென்றே - சிலர்
தம்மை மறந்து நடந்து வழியில்
தடக்கி விழுந்திருவார்

வேசியடா இவள் என்று மொழிந்து
வெறுப்பை உமிழ்ந்தவரும் - வெறும்
பாசியடா கரும் பாரையடா மனம்,
பார்ப்பதும் பாவமடா - என்று
ஏசிய வண்ணம் இழித்துரை யாடி
இருந்த இளைஞர்களும் - அவள்
வீசு மிருவிழிப் பார்வை யமுதை
விழைந்து தொடர்ந்தனரே

வேறு

அந்த நகரத் தெருவெலாம் - நின்று
ஆரவாரஞ் செய்த மக்களை - அவள்
வந்தனை செய்து வணங்கியே - விடை
வாங்கிய பின்னர் சிவிகையில் - மிகத்
தந்திர மாகவே செல்கையில் - பெருஞ்
சாலையொன் றாரம்ப மானது - அதில்
சுந்தரி தண்டிகை விட்டுமே - முனி
தொடரவோர் சோலை அடைந்தனள்

பெண்ணெழி லேமட வன்னமே - எனைப்
பித்தனாய் ஆக்கிய வெல்லமே - பலர்
கண்ணைக் கவருமிச் சோலையில் - உனைக்
கட்டித் தழுவ விழுகிறேன் - மலர்
வண்ணமே இப்படி வாவென - அவர்
வாஞ்சை யுடன்கரம் பற்றவே - அந்தப்
பண்ணிசை யாள்கை விலக்கியே - மிகப்
பக்குவ மாய்இவை கூறுவாள்

வேறு

அன்பிற் குரிய முனிவரரே - மிக
ஆற்றல் படைத்த பெரியவரே - எனை
இன்று புகழ்க்கிட மாக்கி வைத்தே - ஒரு
ஏந்திழை போற்றிடச் செய்தவரே
என்தன் மனதில் இருப்பவரே - காதல்
இன்பம் நிலையல்ல ஆகையினால் - இனிச்
சென்று தவம்புரி வீரஇனிதே - இந்தச்
சேயிகழ யானை மறந்திருவீர்

வஞ்ச மகள் இந்த வாறுரைத்தே - பதில்
வார்த்தைக்கும் நில்லாது செல்கையிலே - அவர்
அஞ்சங் கலங்கி அறிவிழந்தே - மிகக்
கெஞ்சி யிரக்கத் தொடங்கி விட்டார்
அஞ்சுகமே என்ன வார்த்தை சொன்னாய் - என்தன்
ஆவியை விட்டுப் பிரிந்திடிலும் - உனை
மஞ்சத் தனைத்து மகிழுகிற - பெரும்
வாய்ப்பை யிழக்கத் துணிகுவனோ

நெஞ்சைப் பிளந்தெனைப் பார்த்திடடி - அங்கே
நீயிருப்பாய்என் நிலையறிவாய் - கூடிக்
கொஞ்சிக் குலாவிய மாதரசே - என்ன
குற்றம் இழைத்தனன் கூறிடடி
வஞ்சகம் செய்யத் துணிந்தனனோ - உன்றன்
வார்த்தையை மீறி நடந்தனனோ - கொடும்
நஞ்சிகை வார்த்தையில் ஏன்கலந்தாய் - என்னை
நன்றி கொன்றோனென எண்ணிகையோ

தஞ்ச மடைந்திட வந்தவளே - காதல்
தந்து மகிழ்ந்திடச் செய்தவளே - பெரும்
பஞ்சில் நெருப்பினை மூட்டி வைத்தே - இந்தப்
பாவியைக் கைவிட்டுச் செல்வதுமேன்
மஞ்சரியே நல்ல மாணிக்கமே - உளம்
மாறடி என்றன் அருமருந்தே - என்று
கெஞ்சி இரந்தனர் கால்விழுந்தார் - அவள்
கிஞ்சித்தும் (இ)லட்சியம் செய்யவில்லை

ஆடவன் என்ற நிகைப்பிழந்தே - பெரும்
ஆசையுள் மூழ்கி மருச்சிமுனி - அந்தத்
தாடகை யொத்தவள் கால்களிலே - கண்ணீர்
தாரை தாரை யாக வார்த்திடுவார்
நாடி வந்தாவலை ஊட்டியவள் - காம
நஞ்சைக் கலந்து பருக்கியவள் - முன்பு
கூடி மகிழ்ந்த முனிவருக்குப் - பதில்
கூறுவள் புன்னகை புத்தவாரே

தகையறுந்தது

அரசுபை தனிலொருநாள் இருந்த போது

அகந்தைகுடி கொண்டவளாய் ஒருத்தி என்னை
வரிசைதப்பி யேசிவிட்டாள் வருந்தி யானும்

வாய்கொடுத்தேன்; வஞ்சியவள் நகைத்த வண்ணம்
பெரியவளென் றெண்ணாதே பெரிதா யேதோ

போய்முனிவர் மருச்சியையே வென்று வந்து
அருகினிலே கைவத்திருப்பாள் போல வென்றே

அவமானப் படுத்திவிட்டாள்; ஆத்தி ரத்தால்;

அடிசிறுக்கி யதிகமாய்ப் பேச வேண்டாம்

அந்தமுனி வரையடையா விட்டால் நானும்
முடிவணங்கி உனக்கடிமை யாகி நிற்பேன்

முக்கண்ணன் மீதானை என்றேன்; அன்னாள்
கடிதினிலே காமவிழா முடியு முன்புள்

கைவரிசை யைக்காட்டி விட்டா யானால்
படிமிசையுள் தாசியாய் வாழ்நா ளெல்லாம்

பணிசெய்வேன் சத்தியமென்றுரைத்துச் சென்றாள்

திட்டமிட்டுச் செயல்புரியத் தொடங்க லானேன்

செய்தபடி யேவெற்றி கிட்ட லாச்சு

இட்டமுடன் எனக்குதவி செய்தீர் வென்றேன்

எனக்கடிமை யாகிவிட்டாள் இதுவே போதும்
விட்டகுறை தொட்டகுறை என்று சொல்வார்

விரைந்துதவ வேள்விதனை இனிது செய்வீர்

நட்டமொன்று மில்லையென்றாள் நகைத்தாள் சென்றாள்
நடைப்பிணம்போல் மருச்சிதவச் சாலை மீண்டார்

புல்லர்களே பொன்கொடுத்து வீழு கின்ற
 புலைநரகு தகையடைந்து புத்தி கெட்டுச்
 சொல்லரிய துன்பமெலாம் துய்த்து மீண்டும்
 தொடர்ந்துதவ மாற்றுதற்கு வந்தா ரப்பா!
 வெல்லரிய மாந்தரையும் வெல்லும் வல்ல
 வேசியவள் தொடர்பன்று கிடைத்த தாலே
 நல்லதொரு பாடமவர் கற்றார் நங்கை
 நடிப்பவர்க்குப் புகட்டியதே பெரிய ஞானம்

அழகொழுகு கங்கைநதி யோர முள்ள
 அழித்தெழுதா ஓவியம்போல் அழகை வீசும்
 செழிப்பமைந்த நகரான சம்பா தன்னில்
 சீரழிந்த முனிவரது கதையைக் கேட்டுப்
 பழிப்பமைந்த பரத்தைமிட மிருந்து மீண்டும்
 பயனமைந்த தவமியற்றும் முனிவ ரொங்கே
 விழிப்பமைந்த வினையாற்று கின்றார் காண
 விழைகின்றேன், என்னஅவர் விளம்பு கின்றார்

அடுத்திருந்து கெடுத்தவளால் அறிவி முந்து
 அவமானச் சின்னமாய் இருக்கு மந்த
 நடைப்பிணத்தை நீபார்ப்பாய் நான்தா னப்பா
 நாடிவந்த மருச்சியல்ல; நலமி முந்தோன்
 சுடச்சுடரும் பொன்போலத் துன்பம் வந்து
 சுடச்சுடவே தூயநெறி தோன்று மென்பர்
 நகுத்தெருவி லெனைவிட்டுச் சென்ற அந்த
 நங்கையினால் நன்னெறியைக் கண்டேன் என்றே;

கண்கள்குள மாகஒரு குழந்தை போலக்
 கற்பிழந்த மருச்சியவர் தேம்பித் தேம்பிப்
 பெண்ணாசை யால்என்தன் பெருமை கொன்றேன்
 பேறான தவம்விட்டுப் பேத வித்தேன்
 புண்ணியமெல் லாமழித்தேன் புனித மற்றேன்
 பூர்வீக வினையாலோ மடமை யாலோ
 மண்மீதிற் சிரிப்பிற்கா ளாகி நின்றே
 மயங்குகிறேன் என்றமுது விம்ம லுற்றார்

சிலையாக இருந்தஅப கார வர்மன்
 தேம்பியமும் முனிவரைத் தேற்றி, ஐயா
 மலைபோன்ற நெஞ்சறுதி கொண்டா ரேனும்
 மாபெரிய வுழ்வலியை வெல்வ துண்டோ
 விலைமாதால் உங்கள்தவம் அழிவ தற்கோர்
 விதியுண்டு போலும்அதை விலக்க லாமோ
 தலையாலே நடந்தாலும் தலையெ முத்தைத்
 தாரணியில் யார்தடுத்து நிறுத்த வல்லார்

என்றுரைத்தே விடைபெற்றுச் செல்வ தற்கு
 எடுத்தடியை வைக்கின்ற போது அங்கே
 அன்பாநீ இங்கேயா இருக்கின் றாய்யான்
 அலையாத இடமில்லை எனவி யந்து
 முன்னர்பிரிந் தேகியஅந் நண்பன் நின்றான்
 மூண்டநட்பால் இருபேருந் தழுவிக் கொண்டார்
 நன்றிசொன்னார் முனிவருக்கு; ஆனால் அந்த
 ஞானியோ கடவுள்உமைச் சேர்த்தார் என்றார்

வேறு

அமைதி யாய்விடைபெற்றிரு பேர்களும்
ஆங்கி ருந்து புறப்பட்டூச் செல்கிறார்
சுமையி றங்கிய தாலந்த மாமுனி
தூய ஆச்சிர மத்துள் நுழைகிறார்
எமைவ ருத்திடும் காம குரோதங்கள்
இரவி முன்பனி யாவதைக் காண்கிறோம்
நமையெ லாம்ஒரு சக்தி உலகிலே
நன்கு காப்பதை உள்ளத் துணர்கிறோம்!

முற்றும்.

வாழ்க்கைக் குறியியு

அமரர்

கலாநிதி கவிஞர் காரை. சச. சுந்தரம்பிள்ளை

B.A(Lond), M.Ed., M.Phil (Colombo), Ph.D. (Jaffna)

Teacher Counsellor, Dip-in-Ed., Dip-in-Drama & Theatre Arts

(முன்னாள் அதிபர் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை)

20.05.1938 – 21.09.2005

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3000
WWW.CHICAGO.EDU

கலாநிதி கவிஞர் காரை. செ. சாந்தரம்பிள்ளை வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

வடாழத்தின் அழகிய தீவு காரைநகர். அங்கு வரலாற்றுக் காலத்தில் மன்னர்கள் போர் புரிந்தார்கள் என்ற காரணப் பெயருடன் விளங்கும் பூமி, களபூமி எனும் இடம். அதுவே இவரின் பிறப்பிடம். அப்பூமியின் உரமே எப்போதும் தன் வாழ்வின் உரமெனக் கொண்டு வாழ்வோடு போராடிப் போராடி உயர்வு கண்டார். கவிஞர் 1938 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 20 ஆம் திகதி செல்லர் - தங்கம் தம்பதியினருக்கு சகோதரர் ஐவரில் மூன்றாவதாக வந்து பிறந்தார்.

காரைநகர் ஊரித் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பக்கல்வி ஆரம்பமாயிற்று. தொடர்ந்து ஊர்காவற்றுறைப் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் தனது கல்வியைத் தொடரலானார். சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் உயர்தரக் கல்வியையும், கொழும்பு அக்குவேனஸ் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் பல்கலைக் கழகக் கல்வியையும் கற்று பீ. ஏ. பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

தமிழ் மொழி, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் ஏதேனும் சந்தேகம் என்றால் அதற்குரிய நூலைத் தேடி எடுத்து வாசிக்கும் மட்டும் ஓய மாட்டார். பண்டிதர் வித்துவான் க. கி. நடராஜன், வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரன், வித்துவான் க. வேந்தனார், பண்டிதர் ஆ. பொன்னுத்துரை, தமிழ்த்தாத்தா கந்த முருகேசனார், ஆ. சபாரத்தினம் ஆகியோர் கற்பித்த தமிழ் பற்றி எப்போதும் பெருமை கொள்வார். எஸ். செல்லத்துரை, ஜோர்ஜ் மனுவேற்பிள்ளை, அன்ரன் யேசுதாசன், எம். எம். துரைசிங்கம் ஆகிய ஆசிரியர்களிடம் ஆங்கிலம் கற்றிருந்தார். கே. நாகரத்தினம், பிரம்மபுரீ சீதாராமசாஸ்திரிகள், சீ. சீ. எஸ். ஆனந்தகுருகே ஆகியோரிடம் முறையாக சமஸ்கிருதம் கற்றதனால் உச்சரிப்புப் பிழையின்றி சுலோகங்களைச் சொல்லுகின்ற ஆற்றல் கொண்டார். சண்டிலிப்பாய் நாகரத்தினம் ஆசிரியரிடம் பாளி மொழியையும் வண. மகாநாம தேரரிடம் சிங்கள மொழியையும் கற்றிருந்தார்.

1968 ஆம் ஆண்டு தமிழாராட்சி மாநாட்டுக்குத் தமிழ்நாடு

சென்று வந்தவர் மீண்டும் ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில் போக முற்பட்டவேளை, அங்கு ஈழத்தமிழர் புறக்கணிக்கப்படுவது கேள்வியுற்றுத் தன்பயணத்தை நிறுத்திக்கொண்டார். ஆவரங்காலில் நடைபெற்ற தமிழரசுக் கட்சி மாநாட்டில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் “கேட்டது தமிழீழம் கிடைத்தது ஜப்பான் ஜீப்” என இவர் கூற, இளைஞர் அணியொன்று தம் ஆதரவைக் கோசங்களாக்கி மேடை நோக்கி வந்தமை உணர்வு பெறும் சம்பவங்கள் ஆகும்.

தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பினரான இவர் அக்கட்சிக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றுவரும் போது வட அல்வை க. முருகேசு ஆசிரியருடன் நெருக்கமான உறவை வைத்திருந்தார். பின்னர் கொழும்பு மருதானை சென் யோசப் கல்லூரி, கேகாலை கேமாரகம முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயம், மாவனல்ல ஷாஹிரா கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியப் பணி புரிந்து வந்தார். எனினும் முருகேசு ஆசிரியருடன் நல்லதொரு நட்புறவைக் கொண்டிருந்தமையால் அவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த தன் ஏக புதல்வி இந்திராவதியை 1964 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 1 ஆம் திகதி திருமணம் செய்து வைத்தார்.

1971 இலிருந்து யழ்ப்பாணத்தில் வசித்து வந்தமையால் யாழ் ஒஸ்மோனியாக் கல்லூரி, யாழ் இந்துக் கல்லூரி என்பனவற்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

1976 ஆம் ஆண்டு நாடகத் துறையில் பயிற்சி பெறுவதற்காகக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரு வருடங்கள் பயின்று நாடகத்துறையில் டிப்ளோமா பெற்றதுடன், கல்வியியல் துறையிலும் டிப்ளோமா பெற்றிருந்தார்.

இத்தகைய தகைமைகளுடன் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தவர், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் மறைந்த அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் வேண்டிதலின்பேரில் தனது ஊர்ப் பாடசாலையான காரைநகர் இந்துக் கல்லூரிக்கு அதிபராகப் பதவியேற்றார்.

தொடர்ந்து பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு விரிவுரையாளராகச் சென்று பின்னர் தலவாக்கலை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு அதிபரானார். மீண்டும் சிரேஷ்ட

விரிவுரையாளராகக் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு வந்தார். பின் அக்கலாசாலை அதிபராகி அங்கேயே 1998 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலையில் ஆங்கிலம் மூலம் கல்வியியல், உளவியல் ஆகிய பாடங்களைக் கற்பித்தார். கலாசாலையில் கடமையாற்றும்போதே திறந்தவெளிப் பல்கலைக் கழகத்தில் உளவியலையும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகமும் அரங்கியலையும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இந்துநாகரிகத்தையும் போதிக்கும் இடைவரவு விரிவுரையாளராக விளங்கினார்.

பின்னர் இந்தியாவிற்கு செல்லும் வேளைகளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை அமெரிக்கன் மிஷன் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை சென். சேவியர் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கருத்தரங்குகளை மேற்கொண்டதுடன் நாட்டாரியல் பற்றிய ஆய்வுகளிலும் ஈடுபட்டார். அவற்றின் பயனாகவே இவரது இறுதி நூலான 'ஈழத்து மலையகக் கூத்துக்கள்' எனும் நூல் வெளிவந்தது.

ஆரம்ப காலங்களில் இவரது கவியாற்றல் கண்டு கனக செந்திநாதன் மேடைகளில் கவிபாடச் சந்தர்ப்பங்கள் அளித்தார். தொடர்ந்து அ. செ. முருகானந்தன், மதுரகவி நாகராசன் ஆகியோர் தோள்தட்டி ஊக்குவித்தனர். அன்று வடஈழத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இவர் தம் கவிதைகள் அரங்கேறின. கவிதைகளைப் பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரை ரசித்துக் கேட்கும் கவியரங்க மேடையை உருவாக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராக இவரை ஈழத்து இலக்கியக்காரர் கூறுகின்றனர். இவை தவிர பட்டிமன்ற மேடைகள், சமயச் சொற்பொழிவுகள், ஆய்வரங்குகள் போன்றவற்றில் எல்லாம் பாராட்டுப்பெறும் பேச்சாளராக விளங்கினார்.

நாடக ஆய்வாளனாக தன்னை இவர் இனங்காட்டிக்கொள்வதற்கு குடும்பச் சூழலும், இயல்பாக அமைந்த நடிப்பாற்றலும் காரணமாகின. இரணிய சம்ஹாரம் (நாட்டுக்கூத்து), Merchant of Venice (ஆங்கில நாடகம்), பராசக்தி (சமூகநாடகம்) என்பவற்றில் நடித்தும் இருக்கின்றார். பாடசாலை, பல்கலைக்கழகம்

ஆகியவற்றில் நடிப்புப் பயிற்சியைப் பெற்றதுடன், பெரிய தகப்பன் அண்ணாவியார் ஆண்டிஜயா, ஆசிரியர் ஆ. முருகேசு, நடிக்கமணி வி. வி. வைரமுத்து ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகி ஆட்ட நுணுக்கங்களையும், இசை நுணுக்கங்களையும் கற்றிருந்தார். ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளுகின்றபோது தனக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கி வழிநடத்திய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இருவரிடத்திலும் வாழ்நாள் முழுதும் அன்பும், மதிப்பும், நன்றியும் கொண்டவராக இருந்தார்.

இவரினால் பின்வரும் நாடகங்கள் இயக்கப்பட்டிருந்தன. அவையாவன, சமூகநாடகங்களாவன: தரகர் தம்பர், தம்பி படிக்கிறான், வாழ்வும் தாழ்வும், சினிமா மோகம், சித்திரமே சித்திரமே. இதிகாச புராண நாடகங்களாவன: பக்தநந்தனார், கர்ணன், சகுந்தலை, தமயந்தி, வில்லொடித்த விதுரன், சிற்பியின் காதல். ஆட்டநாட்டுக்கூத்துக்கள்: பாஞ்சாலி சபதம், மூவிராசாக்கள், முத்தா மாணிக்கமா, காமன்கூத்து. சிறுவர் நாடகங்களாவன: மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமுதம், பாவம் நரியார்.

விருதுகள் தான் கலைஞனை வாழவைக்கும் என்பதில்லை. ஆனால் கிடைத்த விருதுகள் பதிவிற்குள்ளாவது காலத்தின் தேவையாகும். அவ்வகையில் இவர் பெற்ற பரிசில்கள் பின்வருமாறு:

- பதுளை பாரதிகல்லூரி 1968 இல் நடத்திய அகில இலங்கை ரீதியான கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு, தங்கப்பதக்கம்.
- யாழ் மாநகரசபை 1969 இல் நடத்திய கவிதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு.
- அகில இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி 1969 இல் நடத்திய கவிதைப்போட்டியில் முதற்பரிசாகத் தங்கப்பதக்கம்.
- 'சுதந்திரன்' நடத்திய கவிதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு.
- தமிழ் காங்கிரஸ் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு.
- யாழ் மாநகர சபை 1982 இல் நடத்திய மன்றக் கீதத்திற்கான போட்டியில் முதற்பரிசும், விருதும்.

- ஈழநாடு தினசரிப் பத்திரிகை 1970 இல் நடத்திய அகில இலங்கைக் காவியப் போட்டியில் 'சங்கிலியம்' முதற்பரிசு.
- யாழ் பல்கலைக்கழகக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு 1990 இல் சமர்ப்பித்த ஆய்வேடு சிறந்த ஆய்வு எனக் கருதிக் கிடைத்த தம்பிமுத்து கனகசுந்தரம்பிள்ளை நினைவு விருது.
- இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற நூல்கள்:
- தேனாறு (1968), சங்கிலியம் (1970), ஈழத்து இசைநாடக வரலாறு (1990), இந்துநாகரிகத்திற் கலை (1994), நடிமணி வி. வி. வைரமுத்துவின் வாழ்வும் அரங்கும் (1996).
- வடக்குக் கிழக்கு மாகாண, சாகித்தியமண்டலப் பரிசுபெற்ற நூல்கள்:
- இந்துநாகரிகத்திற் கலை (1994), நடிமணி வி. வி. வைரமுத்துவின் வாழ்வும் அரங்கும் (1996).

யாழ்ப்பாண மாநகரசபை மன்றக்கீதத்தை எழுதியதற்காக இவருக்குப் கேடயமும், சான்றிதழும், பொற்கிழியும் வழங்கப்பட்டன. பொற்கிழியை எரிந்த யாழ் நூலகத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்தார். இது தவிர யாழ் போதனா வைத்தியசாலையில் அமைந்துள்ள தாதியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக் கீதமும் இவரால் ஆக்கப்பட்டதென்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

இவரது ஆக்கமுயற்சிகள் எப்போதும் பெறுமதிமிக்கவையே. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

1. தேனாறு (1968)
2. சங்கிலியம் (1970)
3. தவம் (1971)
4. ஈழத்து இசைநாடக வரலாறு (1990)
5. பாதைமாறியபோது (1986)

6. காவேரி (1993)
7. இந்து நாகரிகத்திற் கலை (1994)
9. வி.வி. வைரமுத்துவின் வாழ்வும் அரங்கும் (1996)
10. சிங்களப் பாரம்பரிய அரங்கம் (1997)
11. பூதத்தம்பி இசை நாடகம் (2000)
12. வட இலங்கை நாட்டார் அரங்கு (2000)
13. விவேக சிந்தாமணி - உரைநடை
14. நாடகதீபம் - தொகுத்தது
15. உளவியல் - பதிப்பித்தது
16. கல்வியியல் - பதிப்பித்தது
17. புள்ளிவிபரவியல் - பதிப்பித்தது
18. ஈழத்து மலையகக் கூத்துக்கள்

கௌசல்யா, மாதவி, பூங்குன்றன், திருப்பரங்குன்றன் ஆகிய நான்கு பிள்ளைகளைப் பேறாகப் பெற்றவர் இல்லற வாழ்விலும் இலக்கிய வாழ்விலும் 'எறித்த முழுநிலாத்தான்'. இவர் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பார்த்து யாரோடும் உறவுகொண்டாடியதில்லை. அதுதான் அவரது பலம். உயர்ந்த சிந்தனைகளும், மேலும், மேலும் முன்னேறவேண்டுமென்ற ஆர்வ மிகுதியும், உயர் பண்புள்ள நண்பர்களும், உறவுகளும் இவரோடு இரண்டறக் கலந்திருந்தமையால் எல்லா வரமும் பெற்ற பூரண மனிதனாக வாழ்ந்து மறைந்தார்.

நன்றி: கவிஞர் காரை - நினைவு மலர், இலண்டன், 2005

கம்பர், பாரதியார், பாரதிதாசன்
போன்ற தமிழ்ப் புலவரின்
பரம்பரையிலே வந்த கவிஞர்
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை.

பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன்,
பேராதனை, 01.04.1970

ஆயிரத்திலொரு கவிஞர்
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை
அவர்கள்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்,
மல்லிகை, மார்ச்சு 1969

காவியத்துக்கொரு
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை.

செந்தமிழ்மணி பொன்.
கிருஷ்ணபிள்ளை, வியாபாரிமூலை

ஆழமான சிந்தனை மிக்கவர்.

அம்பி, சுதந்திரன், 18.10.1969

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளையின்
கவிதைகள் யாரையும் துள்ள
வைக்கும்.

கவிஞர். வி. சுந்தவனம், குரும்பசிட்டி

தேனாம் புலம்மிகு சுந்தரம்
பிள்ளைநின் நீங்கிவே.

அல்-ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்,
மருதமுனை, 27.12.1969

செங்கை பெறத்தவஞ் செய்குந்
தரம்பிள்ளை சீருறவே

கவிஞர் வே. ஐயாத்துரை,
அரியாலையூர், 28.02.1970

தலும்

தாரை செ.சுந்தரம்பிள்ளை

சுந்தரம்பிள்ளை

மகாக்கவி தண்டி என்பவர் வடமொழிக்
கதாசிரியர்களிற் புகழ் பெற்றவர்.

இவர் எழுதிய தசுருமாரசரிதம் என்னும்
நூல் உலகப் பிரசித்திபெற்றது.

அதிலே உள்ள பல கதைகளுள்
காமமஞ்சரி என்னும் கணிகை மாதின்
கதை புதுமையும், அழகும் வாய்ந்தது.

அந்தக் கதையின் ஓர் அம்சத்தை
அடிப்படையாக வைத்தே இச்சிறு
காவியத்தை படைத்துள்ளீன்.

கணிகை மாத் ஒருத்தி தந்திரமாக
மூனிவிரொருவரின் தவத்தைக்

குலைத்தாள் என்னும் சிறு
கருவிவான்றைத் தவிர

ஏனையவையெல்லாம் எனது
சொந்தக் கற்பனைகளே.

ஆகவே இது மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று.

ISBN 978-1-9998206-2-6

9 781999 820626